

தென்னாற்காடு மாவட்டத்திற்கு 1980-ம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில் 111 ஒதுக்கப்பட்ட சிமெண்ட் அளவு குறைவாக உள்ளதால் சிமெண்ட் பெறுவதில் நுகர்வோருக்கு ஏற்பட்டுள்ள இன்னல் குறித்து

1981 மார்ச் 23]

THIRU A. R. DAMODARAN: Sir, may I also invite the attention of the Government to the fact that the district authorities in South Arcot are more interested in finding fault with the stockists rather than in increasing the quota for the district? May I know from the Hon. Minister whether the Collector of South Arcot has requested the Government for additional cement quota for the district in the second half of 1980 and the first half of 1981?

மாண்புமிகு திரு. சு. திருநாவுக்கரசு : மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர்களைப் பொறுத்தவரையில், தென் ஆற்காடு மாவட்டம் மட்டும் அல்ல, எல்லா மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர்களும் அநேகமாக அந்தந்த மாவட்டத்திற்கு வரவேண்டிய ஒதுக்கீடுகள் அதிகமாக வரவேண்டும் என்ற கோரிக்கையை அரசுக்கு வைத்திருக்கிறார்கள். நடக்கு மத்திய அரசு ஒதுக்கீடு செய்யும் அடிப்படையிலே ஒரு 'ரேஷியோ' வைத்து அந்த அடிப்படையிலேதான் நாம் கொடுக்கிறோம்.

3. 1981-82 ஆம் ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கை மீது பொது விவாதம்.

* THIRU A. R. DAMODARAN: Hon. Chairman, Sir, I am grateful to you for having given me this opportunity of inaugurating the discussion on the Budget for 1981-82 that has been placed by the Hon. the Finance Minister before the House for its consideration. I realise that this Budget has been framed under very difficult conditions, faced as Tamil Nadu is with a drought of considerable magnitude and also faced with a serious financial crisis due to writing off of a substantial amount of debt amounting to Rs. 71 crores from the farming community. Nonetheless, the position as revealed by the Budget documents is that the financial position of Tamil Nadu is worsening year after year. In fact, the Hon. the Finance Minister has—and I do not think that he will take pride in that fact—produced now a record budget showing an overall deficit of Rs. 122 crores in the coming year 1981-82. Not only that. The whole budget document is a mystery to some of us because we seem to be talking of negative cash balances for the past four years. It was Rs. 1½ crores in 1979-80, Rs. 7 crores in 1980-81, Rs. 11 crores according to the revised estimates and, in 1981-82, we expect to land up with an overall deficit of Rs. 122 crores. There is no doubt that, in spite of massive taxation effort, Tamil Nadu today finds itself in

[Thiru A. R. Damodaran]

[1981 மார்ச் 23]

a very difficult position. In fact, the overall deficit of Rs. 122 crores may even go up to Rs. 150 crores or Rs. 160 crores, if the amount that is to be spent on drought relief in Tamil Nadu, which is conservatively placed at Rs. 35 crores to Rs. 40 crores, is not forthcoming from the Central Government by way of loan or subsidy which is so essentially required for our State. I shall refer to the drought situation a little later and I shall first take up the various taxation proposals which the Hon. Minister has adumbrated in his Budget Speech to reduce this overall deficit of Rs. 122 crores to somewhere within manageable figures.

The first proposal of the Hon. Minister is to raise the surcharge on sales tax from 5 per cent to 10 per cent in Madras belt area up to 32 kilometres. Sir, the business and trading community has been representing for a long time that this surcharge on sales tax which is levied is resulting in a certain anomalous position regarding the sale of goods and services in and around all these cities where surcharge is being levied, sharp differences in selling price are caused beyond the range of 32 km. within which limit the Hon. the Finance Minister has sought to increase the surcharge on sales tax from 5 per cent to 10 per cent. According to the Budget documents, the revenue for 1980-81 from surcharge is about Rs. 9 crores throughout Tamil Nadu, and Madras City alone, according to another estimate, provides round about Rs. 3 crores by way of surcharge. When we consider the fact that beyond Tambaram the surcharge on sales tax will only be 5 per cent whereas up to Tambaram or a little further away the surcharge on sales tax will be 10 per cent and when we further consider the fact that the effective sales tax rate will go up from 15 per cent to 16.5 per cent, what will happen is that many shops will be opened beyond the peripheral limit of 32 Km, the system of consignment stocks will be introduced and much of the trade from Madras City will go beyond the distance of 32 Km. and the Government will not only lose revenue but various distortions in the trading pattern will be caused by this unequal levy of surcharge in Madras belt area alone. The business community has been representing that this produces serious distortions. The flow of trade from one sector to another sector, only to avoid sales tax, will have certain ramifications which cannot be anticipated at the present stage. So, I would like to make a request to the Hon. the Finance Minister. If at all we require additional revenue from sales tax, it is far better for us to levy a straightforward rate of tax at $4\frac{1}{2}$ per cent than

1981 மார்ச் 23]

[Thiru A. R. Damodaran]

resorting to all these measures of having a selective surcharge in Madras City alone which is going to affect the consumers in Madras City and which will also cause a certain amount of avoidance of tax by the methods that I have already mentioned.

(முற்பகல் 10-10)

Sir, the Government have also increased the sales tax on motor spirit and high speed diesel oil. I anticipated this when the Hon. Minister introduced the Sales Tax Bill for levying the tax on petroleum products on percentage basis. The percentage that he envisaged one month ago was 5 per cent on motor spirit with a five per cent surcharge, and on diesel it was 9 per cent with a five per cent surcharge. Now the Government seek to raise this from 5 per cent to 11 per cent in the case of motor spirit and with the 10 per cent surcharge which is leviable the rate of tax on motor spirit will come to 12.1 per cent in the price of the product. As far as high speed diesel is concerned, it will go up from 9.45 per cent to 12.1 per cent. It means that from April 1, 1981, the price of petrol will go up by 35 paise per litre in Madras City and slightly less in the surrounding areas, and in the case of high speed diesel, the price will go up by another 7 paise per litre. I do not know what the Hon. the Minister for Transport thinks about these levies, but all our Transport Corporations are going to be affected. Not only that. This is not the time to consider a levy of higher rate of tax on petroleum products, because for the past three years, the Government of India have decided that they will not increase the excise duty on petroleum products, for the reason that the cost price of crude that we import from abroad has gone up. Merely to get another 15 crores of rupees as revenue, which is what the Hon. Minister is going to get on account of the increase in tax on petroleum products, because it will go up from 31 crores per annum to 45 crores per annum, the increase has been made. But this is going to impose tremendous hardships and we are again going to find that in view of this tax, the prices of vegetables, eatables, edible oil, essential commodities, auto-rickshaw fares, taxi fares and bus fares are going to increase in Madras City and in the districts. It will definitely have an inflationary impact on prices. We are already having severe inflation in our country which has been of the order of 18 to 19 per cent in 1980-81 and the Hon. the Finance Minister of the Government of India has very wisely decided not to levy any new tax. I am afraid that this tax which has been levied on petroleum products

[Thiru A. R. Damodaran]

[1981 மார்ச் 23]

will result in the prices of all essential commodities increasing and in the increase of hardships to people living in the City and in our State. Not only that; the Government will find that what they take from the consumer with one hand will have to be given to the army of Government servants the Tamil Nadu Government maintain by giving them increased dearness allowance, the compensatory allowance for the rise in prices.

The third proposal which the Hon. Minister has mentioned is the increase in stamp duties. He has increased the stamp duty on settlements from 2½ per cent to 8 per cent. A settlement is a gift made by an individual to his son or daughter or to his wife or by a mother to her children out of natural love and affection and it has always been held that the stamp duty on settlements and gifts should not be equal to that of a sale deed. I do not know the rationale behind the increase in the stamp duty in so steep a manner excepting possibly that the Hon. the Minister for Revenue felt that to cheat the land reform measures, a number of people were writing settlements and to discourage such things, the stamp duty might be increased. Sir, in trying to catch hold of one set of persons who want to avoid land reform measures, we are hurting the entire community in trying to raise the levy of stamp duty from 2½ per cent to 8 per cent. In addition to this, the local bodies also levy a surcharge of 5 or 5½ per cent and this would mean that the effective stamp duty on such instruments will be as high as 13½ per cent to 14 per cent. Considering the inflation in land value, this will mean a terrible burden on those who make settlements out of natural love and affection. I feel that these strenuous taxation proposals, coming as they do at a time when people are hoping to have some breathing time to catch up with the inflationary trends in the economy, will work real hardship to the people of Tamil Nadu. The taxation proposals, according to the Hon. the Finance Minister, are expected to net only Rs. 20 crores. According to my estimate, the accretion in taxation revenues by these three proposals alone will be not less than Rs. 30 crores in Tamil Nadu.

Then, we have the relaxation of Prohibition. I am not commenting on the policy. At present, I am only going into the financial aspects. That is expected to fetch another revenue of about Rs. 50 crores to Rs. 55 crores on a modest estimate. In other words, the citizens of Tamil Nadu will be contributing, in

1981 மார்ச் 23]

[Thiru A. R. Damodaran]

1981-82, anywhere between Rs. 80 crores to Rs. 85 crores by way of increased taxation due to the taxation and excise proposals of the Government of Tamil Nadu. If this is not a heavy burden for the people to bear, I do not know what will be considered a heavy burden. In fact, only last month, I made a very casual remark that State Governments did not have the flexibility to levy new taxes and I said that the utmost that they could get would be about Rs. 10 crores to Rs. 12 crores. I am afraid I have seriously erred in my prognostication because the Hon. Minister has produced a very harsh and ruthless Budget in the sense that he has not taken into account the inflationary trend which he is likely to generate in the economy and the various problems that are likely to arise because of these increases in taxation. I would, however thank the Hon. Minister for reducing the sales tax on polythene, polypropylene and PVC from 8 per cent to 4 per cent because many of the small-scale industries in our State were not on a competitive level with the industries in other States. We should also congratulate him on accepting at least one-twentieth of the plea made by the trading community last year by excluding such items as 'appalams', vermicelli and bakery products from the multi-point sales tax. We have been pleading for a long time that there are nearly 20 to 25 items of common mass consumption such as grocery articles the names of which I need not mention because I have already mentioned them which could be exempted from sales tax. We must make a conscious effort to remove all these grocery articles which fetch a revenue of Rs. 2 lakhs, Rs. 3 lakhs or Rs. 5 lakhs from the sales tax net so that the man or the family who earns Rs. 500 a month will have the satisfaction of being exempted from paying sales tax which is an unnecessary drain on his income. I would also like to reiterate the plea which I made last time that the additional sales tax should be merged with the sales tax. We have a Sales Tax Advisory Committee which was constituted by the Government of Tamil Nadu and which met in February 1980. This Sales Tax Advisory Committee consists of representatives of the Chambers of Commerce, traders and consumers and they are expected to advise the Government or to seek to advise the Government on the taxation rates, sales tax rates, etc. It is with deep regret that I have to inform the Government that this Sales Tax Advisory Committee has not met since February 1980 and the Budget has been introduced. May I tell the Hon. Minister that if he considers this committee to be unnecessary, it would be far better to abolish it than to have a 'naam-ke-vaasthe' committee which

[Thiru A. R. Damodaran]

[1981 மார்ச் 23]

does not meet and which does not have any opportunity to advise the Hon. Minister for Finance or the Hon. Minister for Revenue on the various taxation proposals. Sir, there are ominous trends in the Budget and they are there apart from the taxation levies of Rs. 82 crores to Rs. 85 crores which I mentioned as the additional revenue that might accrue to the Government of Tamil Nadu by way of sales tax and excise on alcohol. The fact that the Hon. the Minister for Power has mentioned that the State Electricity Board has run into a loss of tens of crores of rupees clearly indicates that power charges are going up within the next two months. To what extent they will go up I am not able to anticipate. But, intelligent estimates forecast that the power charges will go up anywhere between Rs. 30 crores and Rs. 40

(முற்பகல் 10-20)

crores in 1980-81. That is one aspect of the rise in prices. The other aspect is that the Hon. the Minister for Transport has already promised us that in view of the increased cost of fuel and the charges of maintenance, etc., there will be an increase in the transport rates, which will give the Government another 10 to 15 crores of rupees by way of fare increase in our State. The total load on the consumers in Tamil Nadu will, therefore, be not less than Rs. 120 crores by way of increased fares, increased power charges, increased sales tax and additional excise revenue. I consider this to be an extremely onerous burden cast on the consumers in Tamil Nadu, especially at a time when things are not easy because of, what I mentioned earlier, the inflationary

(மாற்றாத தலைவர் திருமதி மந்திரினி கிருஷ்ணமூர்த்தி தலைமை.)

conditions in our economy. I, therefore, feel that the taxation proposals are extremely harsh. They have been brought out of necessity, but, nonetheless, it will impose great burdens on the consumers in our State.

May I now turn to the drought situation which has been discussed in our House in the previous session and about which the Government are extremely concerned at the present moment? This drought situation was anticipated in November 1980 when Tamil Nadu received only 50 to 55 per cent of its rainfall in almost all parts of Tamil Nadu. The only two towns which received normal rainfall during the north-east monsoon, namely, 1000 mm. per monsoon, were the City of Madras and Cuddalore Town. These were the only two areas where the rainfall was normal.

1981 மார்ச் 23]

[Thiru A. R. Damodaran]

In every other place, the rainfall was extremely poor and we anticipated in November that a disastrous situation would develop in the months of February and March. Although a little belated, I am glad that the Government have woken up to the situation at least now. It is a fact that we are going to have serious difficulties not only from the point of view of distribution of food in our fair price shops but even in the matter of drinking water supply to our rural areas. I would like the Government to consider a programme of acquiring or leasing 100 tank lorries specially for the purpose of taking water to areas where it is not going to be available. This happened in Bihar when water had to be transported over 20 miles and 30 miles to remote hamlets and villages and I anticipate a similar situation to develop in Tamil Nadu, not in the district of Chengalpattu perhaps, but further down south in districts like Ramanathapuram and other areas, where drinking water supply is still a long-felt need. I would suggest to the Government even at this stage, apart from all the help that they may get from the Government of India in the form of foodgrains, etc., that we must first tackle the problem of drinking water supply. We could have indented for drilling rigs in the month of November or December. Unfortunately, the Government were occupied with other responsibilities at that time and over the whole months of January and February, we have not been as active as we should have been in anticipating this very difficult situation. Today, Madam, even in our Civil Supplies shops, and I may give you the names of shops in Manjakuppam area of Cuddalore town, people with cards are denied their monthly ration of 3 kg. of rice because rice is not available in our Civil Supplies shops. Why do we have a Civil Supplies Corporation if it is not able to distribute 6 or 7 lakhs of tonnes of foodgrains during a period of scarcity? Last year, in the Policy Note on Civil Supplies, it was mentioned that the off-take of rice had gone down to 1-1/2 lakhs of tonnes in the Civil Supplies shops. During a period of surplus, nobody will go to the Civil Supplies shops. But, during a period of drought and famine, the Civil Supplies Corporation which has been formed only for this purpose will have to distribute 7 to 8 lakhs of tonnes. But, they say that they have no rice and foodgrains. Here again, I think that we have been rather hesitant in anticipating the needs of the public distribution system. I would request the Government of Tamil Nadu not merely to mention it in the Houses of the Legislature but to send immediately a delegation to the Government of India from their

[Thiru A. R. Damodaran]

[1981 மார்ச் 23]

Cabinet to press the Government of India to allocate a minimum of 6 lakh tonnes of foodgrains, not wheat, but rice, ragi or other coarse grains for which there is a demand in Tamil Nadu because this quantity is going to be required in the months of April and May. Not only that. The Civil Supplies Corporation, has, I believe, woken up late and is now thinking of going to Andhra Pradesh to purchase the rice or paddy that is available in Andhra Pradesh. Why they should not have thought of this soon after Pongal during the harvest season is a matter of mystery. But, at least now, I hope that the Government will energise this Corporation and see that they get the foodgrains, not merely paddy, but grains like ragi. The need for foodgrains like ragi is going to be felt because I believe that if the rains do not come and if we do not have a providential shower in April, we will have to open not less than 3000 to 4000 gruel centres to give 'kanji' to those people in the villages who will not have any foodgrains at all. Ragi is a good substitute for rice and I would request the Government to consider stocking up perhaps 1½ lakh tonnes or 2 lakh tonnes of ragi which will be required in our rural parts for feeding through gruel centres. I would plead that this aspect be considered. Last year, in the Policy Note it was mentioned that Rs. 5.12 crores would be the loss for distributing one lakh tonnes through the Civil Supplies Corporation shops. Since the purchase price of paddy has gone up, the loss this year will be anywhere between Rs. 7 crores to Rs. 8 crores for distributing one lakh tonnes and if, according to our estimates, we are going to distribute 6 to 7 lakh tonnes, the loss from this alone will be of the order of Rs. 40 crores to Rs. 45 crores. I mention this because in any assessment of the amount required for famine relief or for drought relief in Tamil Nadu, this amount may also have to be taken into account when we plead with the Centre for larger grants-in-aid to tide over this difficulty.

I would also like to mention that this system of distribution through family cards in Tamil Nadu is absolutely faulty. It is absolutely rotten in the rural parts in the sense that 60 per cent of our rural population does not have family cards even today. We are thinking of mass-centres like Madras, Coimbatore, Tiruchirappalli, Madurai, Salem and possibly some other Municipal areas but the rural parts today do not have adequate family cards. The weakest members of our society, the Adi Dravidas and the other people who do not have a monthly income of Rs. 100, are

1981 மார்ச் 23]

[Thiru A. R. Damodaran]

today in a desperate plight because they are not able to get family cards. Everyday, when I am in Cuddalore, I receive representations from people living in the villages saying, "We went to the Tahsildar for family cards but he has asked us to come again one week later". I would request the Government to consider this and especially since we have completed the 1981 Census, to take upon themselves the responsibility on a war-footing of distributing family cards efficiently and adequately before the middle of April 1981 so that every family in our rural parts may be able to get foodgrains, edible oils, kerosene, sugar and whatever else may be distributed through the public distribution system by stocking adequate quantities of products in these shops. Kerala has a well-developed public distribution system. There, whether it is in a period of surplus or a period of deficit, the consumer can go to only one shop with one card and he is forced to buy his entire requirements whether there is surplus or deficit. But, we in Tamil Nadu panic during a period of deficit, and forget the whole thing when we are in a period of surplus.

(முற்பகல் 10-30)

We must have a well-maintained public distribution system and I would plead with the Government that they must give instructions to the Collectors of all districts to ensure that 100 per cent of our rural population is covered by identity cards—family cards, with well-planned out details, so that the rural households may be able to get these four or five essential commodities at the fair price shops. Otherwise, we will be failing to reduce the sufferings of the rural people who find it difficult to get the cards by going to the offices of Tahsildar and Deputy Tahsildar. It is extremely difficult for them to get these cards and I request the Government to consider this matter.

Another point I would like to refer to is this. We introduce a lot of controls and regulations when we have a situation of difficulties but we never consider why these controls or regulations should not be removed when we have reached a situation of surplus. For example, there are Diesel Control Orders. The Hon. the Minister for Petroleum Thiru P. C. Sethi has been kind enough to assure that the supply of diesel is going to be increased to all the States in the months of January, February and March. Now the diesel allocation has been well above the demand in Tamil Nadu. But the District authorities refuse to

[Thiru A. R. Damodaran]

[1981 மார்ச் 23]

relax the distribution control, with the result that the section or people who requires diesel, especially now, are not able to get diesel in view of this control that has been imposed. I think the time has come for the Government to consider whether the Diesel control should continue in our State, especially when we have got an allocation of 95,000 kilo litres as against the normal off-take of 70,000 kilo litres. I would request the Government to consider the relaxation of distribution controls. The Government may have price control by all means and I am not opposed to price controls. Distribution controls should be removed.

I have referred to this in my previous remarks also and I would like to reiterate that Tamil Nadu is one of those States which has the highest density of Government servants throughout India. There is only one other State which has about 20,000 employees more than Tamil Nadu and that is Uttar Pradesh which has, I think 56 districts and a population which is almost twice that of Tamil Nadu. Mr. Maheswari, in his interesting book, has stated and he is connected with the Institute of Public Administration, that particularly in Tamil Nadu, the density of Government servants is about 4.7 per square mile and that one out of every 68 persons living in Tamil Nadu is a Government servant. By having all these controls and regulations, etc, the Government are multiplying the number of unproductive Government servants who could be usefully employed in other developmental activities. We are now having about 7,60,000 to 7,70,000 Government servants. When the Village Officials also become Government servants, the number of Government servants will increase by another 25,000. We go on multiplying the recruitment to Government service with the result that about Rs. 325 crores out of an annual revenue of Rs. 1,100 crores go by way of salaries, wages, travelling allowance, etc., to Government servants. I would request the Government of Tamil Nadu not to be fascinated by bureaucratic principles. No Government has ever been able to achieve its social or political objectives by relying entirely on bureaucracy. But, unfortunately, this is the situation that exists in Tamil Nadu. Our co-operatives, at least the apex and central societies, are dead. Our local administration bodies are dead. In almost all the temples under the Hindu Religious Endowments Department, the Hon. Minister has referred to the difficulty of recruiting 30,000 persons and they are absent from these Boards of Trustees. Our Council which should have 21 Members from the local bodies has not had those

1981 மார்ச் 23]

[Thiru A. R. Damodaran]

Members for the past four years resulting in a peculiar position of this House which does not give representation to one-third of its Membership which is to be from local bodies. How do they expect Legislatures to function, how do they expect the views of the people to be represented and how do they expect the difficulties in these areas to be represented if we are going to depend entirely on bureaucrats? I am not finding fault with the bureaucrats. They will do their duty. In fact, I was discussing this with a member of the Indian Civil Service who has since retired. He said. In Tamil Nadu, you do not have to bribe to get wrong things done but you have to bribe to get right things done at the right time. In other words, we are so bound by rules and regulations. Tamil Nadu has considered the rules and regulations to be the Bible of administration with the result that bureaucrats would not like to commit errors. Whether it is an industrial licence, or business licence, or administration of other licences and permits, bureaucrats will tend to play safe and when they tend to play safe, developmental activity will be slowed down by more than 40 per cent or 50 per cent. I do not know if the hon. Members on the Treasury Benches share my views. I realise all the pitfalls that are likely to arise in elections to the local bodies, co-operatives, etc. I realise that 5 per cent of these people elected may not live up to the great traditions of elected representatives. But, that does not mean that for four to five years we should allow these bodies to die out without any sort of energy or initiative with the result that in drought relief measures the Government are going to face a massive difficulty. They will not be able to get public co-operation. Today, there are certain political parties which may not join the Government in this drought relief work because of their viewpoint in politics. But, the Government have nobody in local administration and they have nobody in Panchayats to take their place. The Panchayat Union Chairman should be in charge of supplying drinking water to the people in the villages. The Panchayat Union Chairman should be the person to recommend to the Government the measures they should take. Instead of that, what are the Government doing? They are depending on their Revenue Inspectors, Deputy Tahsildars, Tahsildars, Revenue Divisional Officers, District Revenue Officers and Collectors. Do the Government think that this will ever fill in a gap that duly elected representatives could fill in? The hon. Member Thiru Muthu is in Madurai. The World Tamil Conference would not have been a success had the Chairman not

[Thiru A. R. Damodaran]

[1981 மார்ச் 23]

given all the encouragement as the Chairman of the Corporation for the various arrangements that had to be made. Could the Government depend on a 100 per cent bureaucracy to make the conference a success? This is exactly the view that will prevail in all the other sectors of the economy. I would plead with the Government, however much they may distrust the system of elected representatives, to bear in mind that in a democracy responsive public opinion will not get attracted unless they fill in the gaps with the elected representatives in all these bodies. There is no point in expecting 240 M.L.A.'s and 41 M.L.C.'s, to advise the Government on what should be done during a very difficult period. I hope this goes home. Since I have been saying it for the past four years and it has not yet reached home, I hope at least now the Government will consider this aspect.

Madam, a number of new schemes have been mentioned in the Budget. It has become the favourite pastime of successive Finance Ministers to announce any number of new schemes in their Budget Address. Ultimately, when the year ends, neither the scheme is in existence nor money is spent on such schemes. I hope this will not be the result in respect of these new schemes. Now, we have talked of intensive coconut development, intensive palm-tree development, intensive inland fishery development, intensive cattle development and intensive social forestry schemes. All these schemes are good, but I do not know how far we are going to implement these schemes in the various rural areas. Coconuts, palm-trees, inland fisheries, and cattle development are all essential features in a rural economy. But, I would like to remind this Government of an experimental project that was taken up in 1976 when a village in Chengalpattu district was taken up for certain intensive development. I mention the village of Somangalam which was famous for four years in the history of Tamil Nadu. A number of financial institutions, Government agencies and developmental agencies were involved in this developmental activity. Promises were made that that village would be transformed into an ideal village. But, unfortunately, from what I hear and from what I read from an article that was published in the newspapers, the Somangalam experiment has had to be given up because of lack of financial resources after spending anywhere between Rs. 3 crores and Rs. 4 crores.

(முற்பகல் 10-40)

I mentioned this because, I want to caution the Government that the

1981 மார்ச் 23]

[Thiru A. R. Damodaran]

Self-sufficiency Scheme which they have drawn up in the Budget is more or less modelled on the Somangalam experiment. I would like them to consider all the implications very deeply before they introduce the Self-sufficiency Scheme in rural areas. It is not as if I am against it but we have a tendency to rush into such schemes without proper planning, proper consideration of all the consequences and financial capacity in the rural areas, with the result that beneficiaries become frustrated when they find that no benefit has reached them. I would like the Self-Sufficiency programme to succeed but I would also like the Government to create the agencies required for carrying out the Self-sufficiency programme. I would like them to investigate particularly what happened in Somangalam, why we had failed, or whether we have failed at all or whether we have succeeded, how much money we spent in Somangalam, how much we have given as loans, whether those loans have been returned, or whether they are asking for write-off of the loans as in other sectors. If they are asking for such write-off, what is the use of our investing more money in other areas? I would like the Government to examine these aspects also.

One word more about our State Corporations. The Poompuhar Shipping Corporation is now a Shipping Corporation without any ship. 'Thanthai Periyar' and 'Perarignar Anna' have become scraps. What we anticipated has come about. All these ships have been sunk 7 fathoms deep but the Shipping Corporation exists. We have about 48 or 49 Corporations in Tamil Nadu, which have been created by enthusiastic Ministers in the past for some reason or other. I remember Thiru Aditanar, when he was Minister for Co-operation or Agriculture, wanted to start a Corporation for the growing of mushroom in the Nilgiris. The Mushroom Corporation, eventually, did not materialise. We have a number of Corporations, about 49 or 50, and I would like the Government to accept one principle and follow it, namely, that if a Corporation has been in existence for 5 years and if it has not been able to achieve its objective of profitability in all the five years successively, then we should pass a law saying that after five years, such a Corporation will automatically die. There is no point in trying to revive a sick Corporation, sick to the point of anaemic cancerous sickness. The Poompuhar Shipping Corporation is going to be injected with a fresh dose of 2 crores of rupees, for what purpose, to recoup the loss of 2½ crores of rupees that has been incurred in the past? When we talk of help to the rural sector and weaker sections of our community,

[Thiru A. R. Damodaran]

[1981 மார்ச் 23]

when we say that 62 per cent of our people are living below the destitute line, can we think of a Shipping Corporation which did not float even one ship successfully for the past six years? I ask the Government—it is not my intention to embarrass them—to consider whether the time has not come to have a time-bound programme to wind up all those Corporations which, for five years, have been in the red and which have not made any profit. I am not talking about the Development Agencies. We have the Fruit and Banana Corporation and it may make a profit after some time. What is the point in running a Corporation, with the Managing Director and Chairman sitting in air-conditioned rooms and with a number of staff members being paid out of the Government treasury? Has the time not come to abolish such Corporations, when we have a deficit of Rs. 120 crores in our Budget? May I request the Government to consider whether such Corporations could be wound up as early as possible?

I would now turn to Social Work and Welfare Departments. The Social Welfare Department is also a sick department of the Government of Tamil Nadu in the sense that we give the last priority to welfare work. I do not know why it should be so. When we are spending 36 to 39 crores of rupees, there should be greater enthusiasm among those working in the Welfare Departments and they should be more dynamic. What happens is that there are people qualified in social welfare and there are persons who have professional degrees in social welfare and who have taken a great deal of interest in their work. Unfortunately, they have not been allowed to continue in that department and some other person is posted there and they are not as interested in the work. I would plead, especially during this year of the Physically Handicapped, with the Government to give top priority to Welfare work, because welfare work is meant for the destitute people of our State who are in maximum need of assistance and help. When we celebrated the International Year of the Child, all that we did was that we had two seminars and opened two orphanages which are like penal institutions. There should never be orphanages for children run by a State. This is a concept that is now being frowned upon in modern societies all over the world. Now, we are getting away from the view that 500 or 700 children should be kept in an orphanage. We are now creating foster-care homes where seven children can be kept with a foster-care parent because parental care has to be given to the child to develop the child's personality and psychology. Anyhow, because of the Year of the Physically Handicapped,

1981 மார்ச் 23]

[Thiru A. R. Damodaran]

I would like to make a special plea. Especially in view of the fact that the Hon. the Chief Minister has also announced that he is likely to grant some benefits to blind persons on the lines of those given to destitute people, I would make a special plea to him. There are a number of blind boys studying in our schools and colleges. In the Pachaiyappa's College alone, I was surprised to find that nine blind boys were studying in M.A., M.Sc. and B.Sc. courses. They are attending the lectures but these blind boys require somebody to read to them at night for two or three hours to catch up with the theoretical lessons which they have to imbibe for these degree courses. These people who read to them have to be paid anywhere between Rs. 75 to Rs. 100 a month to assist the blind boy to get through his Degree course. I would request the Government, especially in view of the fact that this is the Year of the Physically Handicapped and because the blind are also physically handicapped to consider whether a scheme could not be drawn up whereby some scholarship could be given for blind boys studying in the schools and colleges to prosecute their studies. In this help, they may be given a sort of scholarship allowance so that they may get a reader to read to them. This is not a very big demand. After all, the expenditure would be of the order of Rs. 1½ lakhs or Rs. 2 lakhs. I have no estimate of how many blind boys are studying in our schools and colleges. But, I am sure the Government have great sympathy for these people suffering from physical handicap and I would request them to consider this matter also.

I would now turn to the last subject of Prohibition. I am glad the Government have relaxed Prohibition. I am glad they have come to realise with a sense of realism—although you may not agree with me, Madam—that Prohibition with its penal formula of putting people for three months in jails for drinking and for six months for carrying a bottle of drink, etc., is a fallacy. I am not one of those who will advocate that everywhere we should throw open bars for people to encourage drinking just because we may get Rs. 100 crores. I belong to a very conservative family and, therefore, I am not against Prohibition. But, we must confess that over the past six or seven years our Police service and the illicit distillers have been making merry and more and more black money is being created and spent on unworthy causes. Prohibition has to be scrapped. But, here again, I have not been able to make out from this policy statement what exactly they have in mind. It is better to be honest and confess. I know that the Hon. the Chief Minister must have

[Thiru A. R. Damodaran]

[1981 மார்ச் 23]

spent many sleepless nights because he is a firm believer in Prohibition. He must have undergone a lot of pain and anxiety in relaxing this policy. But once we have relaxed it, we must come to a decision on what we are going to do. They are going to sell bottled arrack. They cannot sell bottled toddy because it will be too expensive. Toddy has to be sold in licensed premises. Liquor and beer, etc. are going to be released for sale. They are going to say that anyone above the age of 25 can get a permit, medical or non-medical, and drink in his house. They will have to permit three-star, four-star and five-star hotels and clubs to open up bars. What are they going to do regarding the sale of arrack and toddy? Are they going to adopt the Andhra system of licensing or are they going to go back to the old Tamil Nadu system of auctioning? If they adopt the system of licensing, it may be said that the Government are partisan, that money has flowed in this licensing procedure, that a man who gets a licence for Rs. 10,000 or Rs. 20,000 would have given another Rs. 20,000 or Rs. 30,000 to some other person to get the licence, etc, and charges of corruption will be laid. I would request the Government to make up their mind very clearly and unhesitatingly. I do not want shops to be thrown open on the highways, as we had in 1970-71, because it is a big menace. Then, everyday by 6 O' clock when I travelled from Ulundurpettai to Cuddalore, these people used to sit on the road and prevent my car from moving because they were nicely boozed. I do not want such a thing to happen. In fact, even if they license toddy, they must do it, in my opinion, in closed premises. Let them take a small house and have toddy sold within closed premises. I do not like the idea of toddy being sold in sheds along highways and open roads where children and women can go and buy liquor.

(முற்பகல் 10-50)

We must have controls. But let them be sensible controls. The Government can make liquor available in the licensed shops. As far as country liquor and country toddy are concerned, there is no way excepting to auction these shops in public auction. If the Government adopt any other procedure, there is the likelihood of their getting into trouble. My frank advice to the Government is to consider the matter in detail and announce the rules and regulations as early as possible because illicit distillation cannot be discouraged, unless the rules are framed and are implemented strictly. In my opinion, if the excise duty is very

1981 மார்ச் 23]

[Thiru A. R. Damodaran]

heavy, illicit distillation will continue and it will be even more difficult to check illicit distillation because the presence of legalised liquor will make it difficult to identify the illicit liquor that is smuggled and sold in Tamil Nadu. The Government will have to frame a sensible and reasonable policy of levying a moderate amount of excise duty on arrack. The Government should consider all these aspects. They must take steps to prevent our students from getting involved in drinking. At present, some of our hostels are centres where abuses have crept in not only from the point of view of consumption of alcoholic drinks but the consumption of drugs also. Therefore, vigorous steps have to be taken to see that our school-going and college-going population is prevented from indulging in consumption of liquor, for which the Government will have to make necessary regulations which would be implemented strictly.

I do not know why not even one sentence is mentioned in paragraph 78 as to the amount of revenue that the Government are going to get from this. Last year it was 7 crores of rupees and this year, it would be anywhere between 50 to 60 crores of rupees. These details should have been mentioned in the Budget documents so that we may find out how much of our deficit will be covered. The Government should not be hesitant in this policy as they have been for the past four years. I am reminded of Hamlet in Shakespeare and his hesitation to a great extent 'To be or not to be'. We have the Hamlet in our Hon. Chief Minister in his Prohibition policy, whether to have Prohibition or not, whether to issue licences or not, whether to auction the shops or not. Such Hamletian philosophy in our Prohibition policy will not help us in any way. The Government will have to decide without any hesitation and will have to decide what they are going to do. The Government should acquaint the Members of the Legislature also with what they want to do so that we may consider and state whether those things will be useful or not. I am not criticising the Hon. the Chief Minister on this policy. He is a devout Prohibitionist. It must have caused him great anxiety. I am glad that he has realised at last that Prohibition is a very difficult concept to enforce in 1980 and all that we can seek to have is control and regulatory measures which will protect the society from the dangers of alcoholism. I would like the Hon. the Finance Minister to ensure that the State is run with the utmost economy and prudence in the coming year. We can no longer have all the public Corporations which are incurring losses. The Government should take a close look

[Thiru A. R. Damodaran]

[1981 மார்ச் 23]

into the functions of all Government Departments and Corporations to eliminate unnecessary wastage and to reduce the people's dependancy on Government for employment. The more you multiply the Government servants, the greater will be your problem. I have not mentioned the various reliefs that have been announced for Government servants, because my hon. Friends Thiru Lakshmikandhan and Thiru Muthuswamy will speak in abundance on those matters. I would, however, like to mention that while we welcome the relief measures, we hope it will be possible for Government departments to work more efficiently in the coming months, because we are going to face a very difficulty situation in so far as drought and food situation are concerned. Thank you very much.

* திரு. சி. இராமலிங்கம் : மாற்றுத் தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு நிதியமைச்சர் டாக்டர் நாவலர் அவர்கள் 1981-82 ஆம் ஆண்டுக்கான வரவு-செலவுத் திட்டத்தை சட்டமன்றப் பேரவையிலே தாக்கல் செய்து, இந்த அவையிலும் அதை வைத்து, அதன் மீது பேசுகின்ற ஒரு வாய்ப்பினை எனக்குக் கொடுத்தமைக்கு என்னுடைய நன்றி கலந்த வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். இந்த ஆண்டு வரவு-செலவுத் திட்டம் குறித்து நான் சாதாரண பாட்டாளி மக்களை எல்லாம் சந்தித்துக் கேட்ட நேரத்தில் அவர்கள் இது ஒரு வரப்பிரசாதமான பட்ஜெட் என்று சொன்னார்கள். ஏழையெளியவர்களை முன்னிலைப்படுத்தி சில நல்ல காரியங்களைச் செய்வதற்கு இந்த ஆண்டின் வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் வழிவகை இருக்கிறது என்று எல்லோரும் பாராட்டினார்கள். அதே நேரத்தில் சர்க்கார் ஊழியர்களும் ஏதோ அது இல்லை, இது இல்லை என்று சொல்கிறார்களேயொழிய, மனப்பூர்வமாக வரவேற்கிறார்கள். குறை கூறிய அதிகாரிகளிடமும் நான் இதுபற்றிக் கேட்டேன். “நீங்கள் குறை கூறுகிறீர்களே, இது உங்களுக்காகவா, இல்லை உங்கள் சங்கத்துக்காகவா” என்று கேட்டேன். “எனக்குக் குறை இல்லை, சங்கத்தின் சார்பில் கோரிக்கை வைத்தோம், அது நிறைவேறவில்லை, ஆகவே நான் குறை” என்று சொன்னார்கள். ஆகவே இந்த ஆண்டுக்கான பட்ஜெட் மிக மிக வரவேற்கக் கூடிய நிலையில் இருக்கிறது.

நாங்கள் நம்பிச் செய்கின்ற தொழில் கைத்தறித் தொழில். இந்தத் தொழில் இன்றையதினம் நம்பிக்கை பெறும் வகையில் ஒரு நல்ல திட்டத்தை மாண்புமிகு நிதியமைச்சர் டாக்டர் நாவலர் அவர்கள் இங்கே அறிவித்திருக்கிறார்கள். 20 ஆம் நம்பர் நூலில் இருந்து 40 ஆம் நம்பர் நூல்களுக்கு விலையைக் குறைத்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற அடிப்படைத் திட்டத்தை மத்திய

1981 மார்ச் 23]

[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

அரசுக்கு எடுத்துச் சொல்லி அதன் அடிப்படையில் கடந்த 2 மாதங்களாக அந்த நூலினுடைய விலை குறைத்துக் கொடுக்கப்படுகிறது. அந்த நூலாலே நெய்யப்படுகிற துணிகள் சாதாரண ஏழையெளிய பாட்டாளி மக்களால் பயன்படுத்தப்படுகிறது. நித்தம் வேலை கிடைக்காமல் முச்சந்தியிலே நின்று வேலையோ வேலை என்று வேலைக்குச் சென்றுகொண்டு நித்தம் 3 ரூபாய், 6 ரூபாய் என்று கூலி பெறுகிற பாட்டாளி மக்களுக்காக ஜனதா சக்தை மத்திய அரசு கொண்டு வந்து வேட்டிக்கு 5 ரூபாய் என்றும், சேலைக்கு 17 ரூபாய் என்றும், லுங்கிக்கு 11 ரூபாய் என்றும் தீர்ணயம் செய்து கொடுக்கப் படுகிறது. அதற்குத் தேவையான நூல்கள் நெம்பர் 40-ல் இருந்து 20 வரை, கூட்டுறவு மில்கள் 13 இருந்தும், இந்த ரக நூல்கள் போதவில்லை. அந்த அடிப்படையில் பெரும் ஆலை முதலாளிகளை எல்லாம் சந்தித்து, தேவையான 5 ஆயிரம் பொதி நூலை வாங்கிக் கொடுப்பதற்காக இந்த அரசுக்கு ஏழையெளிய பாட்டாளி மக்களின் சார்பாக நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அதேபோல இதுவரையில் கோ-ஆப்டெக்ஸ் என்கிற நிறுவனத்தின் மூலம் துணிகள் விற்பனை செய்யப்பட்டு வருகிறது. கடந்த நான்கு, ஐந்து மாதங்களாக நான் அதில் தொடர்பு கொண்டிருக்கிறேன். மழை இல்லாத காரணத்தால் அவை தேக்கத்தில் இருக்கின்றன. கடந்த கூட்டத் தொடரில் கூட அவை தேங்கியிருக்கின்றன என்றும் அதற்கு வழிவகை காண வேண்டுமென்றும் நான் அரசுக்குக் கோரிக்கை வைத்தேன். அந்தக் கோரிக்கையின் அடிப்படையிலோ என்னவோ இதுவரை 45 கோடி ரூபாய்க்குக் கொள்முதல் செய்வதற்கு ஒதுக்கப்படும் நிதி இந்த ஆண்டு 50 கோடி ரூபாயாக உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. இந்த 50 கோடி ரூபாயைக்கூட உபரியைக் கணக்கிட்டுச் சொல்ல வேண்டுமானால் யானைப் பசிக்கு சோளப் பொரி போல் இருக்கிறது என்று நினைத்தாலும், இவ்வளவு வரவது கிடைத்திருக்கிறதே என்பதற்காக நான் உள்ளபடியே மாண்புமிகு நிதியமைச்சர் அவர்களைப் பாராட்டுகிறேன். இந்தத் தொழிலில் இலட்சக் கணக்கான மக்கள் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். 30 லட்சம் பேர்கள் இந்தத் தொழிலை நம்பியிருக்கிறார்கள். ஏதோ வாரத்திற்கு 2 நாள் அவர்கள் வேலை பெற்று கூலி பெறுவதற்கு வாய்ப்பாக இது இருக்கும். ஏன் துணிகள் தேங்கியிருக்கின்றன என்பதற்கான காரணத்தை நான் கண்டறிந்தேன். அதை இங்கே சொல்கிறேன். நம்முடைய நாட்டிலே ஒரு பகுதியிலே நெசவு மில்களை நடத்துகின்றோம். இன்னொரு பக்கத்திலே பவரலும் நடத்துகிறோம். விசைத் தறிகள், நாளுக்குநாள் நம்முடைய நாட்டிலே அதிகமாகிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் தறி மில்களைப் பொறுத்தவரையில், எந்தவித அபிவிருத்தியும் கிடையாது. புதிய தறி மில்களுக்கு அனுமதியும் மத்திய அரசு

[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

[1981 மார்ச் 23]

(முற்பகல்-11-00)

கொடுப்பதில்லை. துணி மில்களை அதிகப்படுத்தாமல் இருக்கிறோம். இது வாவேற்கத்தக்கது. ஆனால் விசைத் தறிகள் வளர்வதைப் பொறுத்தவரையில், அவர்கள் ஏனோ கண்டும் காணாமல் இருக்கிறார்கள். இதை நான் மிகவும் வருத்தத்தோடு சொல்கிறேன். 6 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இந்தத் திட்டத்தை அன்றைக்கு இருந்த திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு கொண்டு வந்து—பவர்லுமைப் போடலாம் என்றத் திட்டத்தைக் கொண்டு வந்து— 1 தறி, 2 தறி என்று சொல்லி இன்றைக்கு ஒவ்வொரு பகுதியிலேயும் ஆயிரக் கணக்கான தறிகளைப் போட்டு துணிகளை ஏராளமாக உற்பத்தி செய்கிறார்கள். அவர்கள் 1 மீட்டருக்கு 4 அணா கூலியாகக் கொடுக்கிறார்கள். ஆனால், தனிப்பட்ட முறையிலே இருப்பவர்களானாலும், கோ-ஆப்டெக்ஸ் ஆனாலும் அவர்கள் 1 மீட்டருக்கு 1½ ரூபாய் கூலியாகக் கொடுக்கிறார்கள். இப்படிப் பார்த்தால் கூலி கொடுப்பதிலேயே இரண்டு பேருக்கு மிடையில் 1¼ ரூபாய் வித்தியாசம் இருக்கிறது. அவர்கள் மீட்டர் 4½ ரூபாய்க்கும் நாங்கள் மீட்டர் 6 ரூபாய்க்கும், விற்கிறோம். இரண்டுக்கும் இடையில் 1½ ரூபாய் வித்தியாசம் இருக்கிறது. மக்கள் எதை வாங்குவார்கள்? விலை குறைவாக எது இருக்கிறதோ அதைத்தான் வாங்குவார்கள். இந்த டெக்ஸ்டைல் கன்ட்ரோல் முழுவதும் மத்திய அரசுக்கு உடன்பாடானது. அவர்களுடைய அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டது. அவர்கள் கண்டும் காணாமல் இருக்கும் நிலைதான் இப்போது இருக்கிறது. இன்றைக்கு சூரத் என்ற பகுதியிலே விசைத்தறி மிகவும் அதிகமாக வளர்ச்சியடைந்திருக்கிறது. அதிகமான அளவிலே துணிகளைச் செய்கிறார்கள். செக் பேட்டரன் என்றெல்லாம் சொல்லக்கூடிய லுங்கிகளையும் தயார் செய்கிறார்கள், சேலைகளையும் தயார் செய்கிறார்கள், பென்ட்ஸ்களையும் தயார் செய்கிறார்கள். இப்படித் தயார் செய்து கைத்தறி என்று முத்திரை போட்டு விற்கிறார்கள். சாதாரணமாக கைத்தறியில் 65 ரூபாய்க்கு விற்கும் பென்ட்ஷீட்டை அவர்கள் 40 ரூபாய்க்கு விற்கிறார்கள். 65 ரூபாய் பெறுமானமுள்ள பென்ட்ஷீட் 40 ரூபாய்க்கு கிடைக்கிறது என்று சொன்னால், மக்கள் எதை வாங்குவார்கள் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். 60/40 லுங்கி, நாங்கள் கைத்தறியிலே செய்து 19 ரூபாய்க்கு விற்கிறோம் என்று சொன்னால், அவர்கள் அதை பவர்லுமிலே தயார் செய்து 12 ரூபாய்க்குக் கொடுக்கிறார்கள். இந்த பவர்லுமினால்தான் இன்றையதினம் கைத்தறித் தொழில் சீரழிந்து வருகிறது. தொழில் சீரழிந்து வருவதால், கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு வேலை கொடுக்க முடியவில்லை. அதன் காரணத்தால் தமிழகத்திலே உள்ள கைத்தறி நெசவாளர்கள் ஊரைவிட்டு வெளியேறும் நிலைமைக்கு இன்றையதினம் வந்திருக்கி

1981 மார்ச் 23] [திரு. சி. இராமலிங்கம்]

றார்கள். சின்னாளப்பட்டி, அருப்புக்கோட்டை, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் போன்ற பகுதிகளிலே உள்ள கைத்தறி நெசவாளர்கள் எல்லாம் மேற்கொண்டு உற்பத்தி செய்வதற்கு மூலதனம் இல்லாமல், தொழில் நடத்த முடியாமல், ஊரைவிட்டு வெளியேறுகிறார்கள். இன்றைக்கு பவர்லூம் முதலாளிகள் மிகக் குறைந்த விலைக்கு துணிகளை விற்பதால், மக்கள் அதையே வாங்குகிறார்கள். கைத் தறியிலே நெய்யப்பட்ட துணிகளை மக்கள் வாங்க விரும்பவில்லை என்று நான் சொல்லமாட்டேன். பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்விலே, பவர்லூமிலே நெய்த துணிகள் மலிவாகக் கிடைப்பதால், மக்கள் அவைகளையே வாங்குகிறார்கள். பவர்லூமிலே நெய்த துணிகளுக்கு போலியாக முத்திரையிட்டு கைத்தறித் துணிகள் என்று சொல்லி அவைகளை விற்கிறார்கள். 4 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் பஞ்சம் வந்தபோது, கைத்தறி நெசவாளர்கள் ஊரைவிட்டு வெளியேறினார்கள். அப்படி வெளியேறியவர்கள் பெரும்பாலும் டெல்லிக்குச் சென்றார்கள். டெல்லியிலே 3 லட்சம் நெசவாளர் குடும்பங்கள் இருக்கின்றன. அதுவர்களின் வீடுகளிலே வேலை செய்பவர்களை எடுத்துப் பார்த்தாலும், ஹோட்டல்களிலே வேலை செய்பவர்களை எடுத்துப் பார்த்தாலும், வண்டி இழுப்பவர்களை எடுத்துப் பார்த்தாலும், அவர்கள் அத்தனை பேரும் நெசவாளர் குடும்பங்களைச் சார்ந்தவர்களாகத்தான் இருக்கிறார்கள். ஏன் இந்த நிலைமை என்று சொன்னால், மத்திய அரசு டெக்ஸ்டைல்ஸ் கொள்கையிலே ஒரு நிலையான நடைமுறையைக் கடைப்பிடிக்கவில்லை. அதுதான் காரணம். மாநில அரசை எடுத்துக்கொண்டால், மாநில அரசுக்கு பவர்லூம்களைப் போடுவதற்கும் அதிகாரம் இல்லை, போட்டதைத் தடுப்பதற்கும் அதிகாரம் இல்லை என்று நான் கேட்டறிந்த வரையிலே நிலைமைகள் இருக்கின்றன. நான் குற்றச்சாட்டாகச் சொல்லவில்லை. ஆளும் பொறுப்பிலே உள்ளவர்கள் எல்லாம் நான் அறிந்தவரையில் நம்மீது பற்றோடு, பாசத்தோடுதான் இருக்கிறார்கள். மத்தியிலே நிதியமைச்சராக இருக்கும் மாண்புமிகு திரு. ஆர். வி. அவர்களை நான் அண்மையில் சந்தித்து கோரிக்கைகளை வைத்தபோது அவர்கள் மனமுவந்து ஒரு காரியத்தைச் செய்தார்கள். பண்டித நேரு அவர்கள் 1954 ஆம் ஆண்டு மில்லிலே உற்பத்தி செய்யும் துணிகளுக்கு செஸ் வரி என்று ஒரு வரியைப் போட்டு அதன்மூலம் வந்த பணத்தை கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு அளித்து, கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் அமைக்கவும், அவர்களுக்கு வீடு கட்ட உதவி அளிக்கவும், கூட்டுறவுத் துறையிலே அவர்களுக்குத் தேவையான தறிகளை வழங்கவும் இதுபோன்ற பல்வேறு உதவிகளை அவர்களுக்குச் செய்ய அந்த நிதியைப் பயன்படுத்தினார்கள். இதை, இதற்கு முன்னால் கூட நான் இந்த அவையிலே குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். ஆனால் அந்த நிதி நாளாவட்டத்திலே மத்திய அரசின் பொது நிதியிலே சேர்க்கப்பட்டு விட்டது

[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

[1981 மார்ச் 23]

என்று மாண்புமிகு நிதியமைச்சர் அவர்களிடத்திலே நாங்கள் சொன்னதற்கு அவர்கள் ஒத்துக்கொண்டு, தக்க நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளலாம் என்று சொன்னார்கள். அந்த அடிப்படையிலேதான் மத்திய பட்ஜெட்டிலே சுங்க வரி என்றோ, செஸ் வரி என்றோ 10 சதவீதம் என்று இருந்ததை 15 சதவீதம் என்று உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். அதற்காக அவர்களுக்கு என்னுடைய சமுதாயத்தின் சார்பாக, நெசவாளர் சமுதாயத்தின் சார்பாக நான் நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அவரது முயற்சியை நான் வரவேற்கிறேன். ஏன் வரவேற்கிறேன் என்று சொன்னால், அந்த 15 சதவீதத்திற்கு நான் விளக்கம் சொல்லியிருக்கிறேன். நாங்கள் கைத்தறியிலே உற்பத்தி செய்யக்கூடிய பாலியெஸ்டர் சட்டைத் துணியை மீட்டர் 32 ரூபாய்க்கு விற்கிறோம். அவர்கள் அந்தத் துணியை மில்லிலே உற்பத்தி செய்து 28 ரூபாய்க்கு விற்கிறார்கள். இப்போது 5 சதவீதம் அதிகமாக செஸ் வரி போட்டதன் காரணமாக 1 மீட்டருக்கு கிட்டத்தட்ட 4-5 ரூபாய் அதிகமாக வருகிறது. அவர்கள் 28 ரூபாய் அல்லது 29 ரூபாய் என்று விற்கிறது இப்போது 34 ரூபாய் அல்லது 35 ரூபாய் என்று உயர்ந்திருக்கிறது. இதனால் எங்களுக்கு வியாபாரம் ஆகும். அதுமட்டுமல்ல, 100 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கி நெசவாளர்களுக்குத் தேவையான நல்ல காரியங்களைச் செய்ய இருக்கிறது மத்திய அரசு. 6 கோடி ரூபாய் ஆராய்ச்சித் துறைக்கு ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். அதை நான் மிகவும் வரவேற்கிறேன். ஆனால், இவ்வளவு செய்த மத்திய அரசு இன்றைக்கு விசைத் தறியிலே உற்பத்தியாகும் துணிகளுக்கு ஏன் வரி போடவில்லை? அவர்களுக்கும் செஸ் வரியைப் போட்டு அந்தத் துணிகளுக்கு விலையை ஏற்றினால், எங்களுடைய துணியின் விலை குறையும். அப்படிச் செய்தால் நாங்கள் உற்பத்தி செய்யும் துணியை ஏழையெளிய மக்கள் வாங்குவார்கள். ஏன் இதை மத்திய அரசு இன்னும் செய்யவில்லை? அந்தக் கொள்கையை ஏன் கடைப்பிடிக்கவில்லை? தலைவர் அவர்கள் மூலமாக நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன், மத்திய அரசு அருள்கூர்ந்து இந்த விசைத் தறிகளைக் கட்டுப்படுத்தி அவைகளுக்கு இந்த செஸ் வரியைப் போட்டு எங்களுக்கு வாழ்வு வழங்கவேண்டும் என்று கூட நான் கேட்கவில்லை. ஆனால், இந்த நாட்டிலே படித்த இளைஞர்கள், விவசாயிகள், நெசவாளர்கள் போன்றவர்களின் பிள்ளைகள் எல்லாம் இன்றையதினம் படித்தும் வேலையில்லாமல் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வேண்டியவர்களாக யாரும் இல்லாமல், அவர்களுடைய பிரச்சினைகளை எடுத்து வைத்து வாதாட யாரும் இல்லாமல், நாதியற்ற நிலையிலே அவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வேலையில்லாத இருக்கும் அந்த நிலைமையைப் போக்க வேண்டும் என்று சொன்னால், நாம் கைத்தறியை வளர்க்கவேண்டும். அவர்கள் இதிலே வந்து முழுநேரமாக இறங்கி

1981 மார்ச் 23]

[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

னால், ஒரு நாளைக்கு 4 ரூபாய், 5 ரூபாய் என்று சம்பாதிக்க முடியும். அவர்கள் ஏன் வேலையற்றவர்களாக இருக்கிறார்கள், அவர்களுக்கு ஏன் வேலை கிடைக்கவில்லை என்று கேட்டால், அதுதான் நாம் சுதந்திரம் பெற்ற பிறகு இந்த நாடு பெற்றிருக்கும் ஒரு பெரும் பாக்கியம். படித்து பட்டம் பெற்றவர்கள் என்று சொன்னால், நல்ல வசதியோடு, நிலபுலன்கள் வைத்துக்கொண்டு இருப்பவர்கள் மாதாமாதம் 5 ஆயிரம், 6 ஆயிரம் ரூபாய் என்று வருவாய் வைத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் தான் தங்களுடைய பிள்ளைகளை நல்லமுறையில் படிக்க வைக்க முடிகிறது. அவர்களுக்குத்தான் அந்த வசதி இருக்கிறது.

(முற்பகல் 11-10)

அவர்கள் படித்துப்பட்டம் பெற்ற தங்களின் பிள்ளைகளுக்கு வேலை தேடுவதின் தான் கண்ணும் கருத்துமாக இருக்கிறார்கள். மாதம் ரூபாய் 5,000, ரூபாய் 10,000 சம்பாதிக்கும் அவர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கும் அரசாங்கத்திலே வேலை தேடி அலைகிறார்கள். அரசாங்கத்தில் ஏதேனும் ஒன்றிரண்டு வேலைகள் காலியானாலும் அதற்கு அவர்கள் போட்டிபோட்டு, அதற்காக ஓராண்டு அல்லது இரண்டாண்டு சம்பளத்தையேகூட செலவு செய்கிறார்கள். அதை நான் கையூட்டு என்று சொல்லமாட்டேன், லஞ்சம் கொடுக்கிறார்கள் என்றுகூட சொல்லமாட்டேன். ஆனால் இன்றையதினம் இந்தியா முழுவதும் இந்த நிலைமைதான் இருக்கிறது. பெரிய பணக்காரர்களின் வீட்டுப் பிள்ளைகளுக்குத்தான் உத்தியோகமே கிடைக்கிறது. ஏழை எளிய மக்களுக்கு உத்தியோகங்கள் கிடைப்பதில்லை. எனவேதான் இத்தகைய சூழ்நிலையில் நெசவுத் தொழிலையாவது வாழ வைப்புகள் என்று நான் மத்திய அரசைப் பணிவன்போடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. ஜே. எம். மியாகான் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் இவ்வாறு பேசுவதால், வேலை கொடுப்பதற்கு அரசாங்கத்தில் கைக்கூலி வாங்குகிறார்கள் என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்களா?

திரு. சி. இராமலிங்கம் : இதை நான் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. நான் அவ்வாறு குறிப்பிடவில்லை. பி.சு., எம்.ஏ., போன்ற பட்டம் பெற்றவர்கள் வேலை தேடி அலையும்போது, யாருக்கு என்ன செலவு செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்து வேலையைப் பெற்றுவிடுகிறார்கள். இதற்காக ஓராண்டு அல்லது இரண்டாண்டு சம்பளத்தையே ஒதுக்கி வைத்து, அந்த வேலையைப் பெற்றுவிடுகிறார்கள். உதாரணத்திற்கு ரூ. 1,000 சம்பளம் வரும் வேலையைப் பெறுவதற்கு ரூ. 12,000 செலவு செய்கிறார்கள்.

[1981 மார்ச் 23]

திரு. ஜே. எம். மியாகான் : எப்படி இந்த 12,000 ரூபாயைச் செலவு செய்து வேலை வாங்குகிறார்கள் என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் விளக்கமாக, வெளிப்படையாகச் சொன்னால், நாங்கள் எல்லோரும் தெரிந்து கொள்வதற்கு வாய்ப்பாக இருக்கும்.

திரு. சி. இராமலிங்கம் : அது எப்படி என்பது மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. மியாகான் அவர்களுக்கே நன்கு தெரியும். இருந்தாலும் அதை என் வாயால் சொல்ல வேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள். அவருக்கு 2, 3 படித்த பிள்ளைகள் இந்த மாநிலத்தில் வேலை கிடைக்காத காரணத்தால் கோரத்தில் வேலை பெற்று பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதைப்பற்றி விளக்கமாகப் பேசுவது என்றால், அது அவரால்தான் முடியும். என்னுடைய பிள்ளைகளைப் பொறுத்தவரையில், நான் வேலை தேடும் நிலையில் இல்லை. காரணம் அவர்களெல்லாம் 10, 12 வயதுள்ளவர்கள்.

திரு. க. இராமமூர்த்தி : அப்படியானால் அவர்களுக்கு வேலை பெற வேண்டிய காலத்தில் வேலையைப் பெறுவதற்குக் குறைந்தபட்சம் இப்போதே அதற்கான தொகையையாவது மாண்புமிகு உறுப்பினர் ஒதுக்கியிருக்கிறாரா என்ற விவரத்தை அவையில் தெரிவிப்பாரா?

திரு. சி. இராமலிங்கம் : நான் சொல்வதை தயவுசெய்து வேடிக்கையாகக் கருத வேண்டாம் என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன். அரசியல்வாதிகளான நாம் யாருக்கு உதவிகளைச் செய்கிறோம் என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். எந்த விவசாயியின் பிள்ளைகளுக்காவது நாம் எந்த வேலையை யாவது வாங்கிக் கொடுத்திருக்கிறோமா என்றால் இல்லை. அதற்கு யாரும் முன்வருவதில்லை. அரசியல் வாதிகள்தாம் சுதந்திரம் பெற்றுக் கொடுத்தோம். ஆனால் சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு இந்த நாட்டில் ஏழை எளிய மக்கள் வாழ்கிறார்களா? அவர்களுக்கு நாம் ஏதாவது செய்திருக்கிறோமா? இதை யெல்லாம் நாம் ஏன் சிந்திக்கக்கூடாது? அதைத்தான் நான் கேட்கிறேனே ஓழிய, ஏதோ இங்கே இருக்கும் உங்களை நையாண்டி செய்வதற்கோ, வேறு கையில் திசைதிருப்பவோ இதைச் சொல்லவில்லை.

இன்றையதினம் அரசு ஊழியர்களுக்கு ஊதிய உயர்வு அளிக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இந்தக்கைய ஒரு நிதிநிலை அறிக்கையை யார் யார் கண்டித்திருக்கிறார்கள் என்று பார்த்தால், ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. ஒருவர் எங்களுக்கு போனஸ் கொடுக்கவில்லையே என்று அறிக்கைவிடுகிறார். ஒருவர் எங்கள் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றவில்லையே என்று அறிக்கை விடு

1981 மார்ச் 23]

[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

கிறார். ஒருவர் எங்களுக்கு ஊதிய உயர்வு கொடுக்கவில்லையே என்று அறிக்கை விடுகிறார். இத்தகைய அறிக்கைகளைத்தான் நாமும் கூர்ந்து படிக்கிறோம். ஆனால் ஏழை எளிய மக்கள், நிலமற்ற ஏழை விவசாயிகள், கூலி வேலை செய்பவர்கள் கொல்லர், கருமார், சித்திர வேலைப்பாடு செய்பவர், பொற்கொல்லர்கள், நெசவாளிகள் இவர்களுக்கு இருக்கும் பிரச்சினைகளைப்பற்றி நாம் பேசுகிறோமா? இவர்கள் பிள்ளைகளுக்கு நாம் ஏதாவது வேலை தேடிக் கொடுத்திருக்கிறோமா? இவர்களுக்கு ஏதாவது நல்லதுதான் செய்தோமா? இவர்களுக்குக் கூலி உயர்வு வேண்டும் என்று நாம் எப்போதாவது பேசியிருக்கிறோமா? இதே மன்றத்திலாவது நாம் எப்போதாவது பேசியிருக்கிறோமா? பேசியதில்லை. நேற்றைக்கு முன்கினம் நான் அரசுகோணம் சென்றிருந்தேன். ஞாயிற்றுக் கிழமையான அன்று கட்டிட வேலை செய்யும் தொழிலாளர்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து ஊர்வலம் போனார்கள். அவர்கள் என்ன கோரிக்கை வைத்தார்கள் என்றால், கட்டிடங்களில் மேலேயிருந்து கிழே விழுந்திருந்தால், ரூ. 10,000 கொடுக்க வேண்டும் என்கிறார்கள். நீங்கனெல்லாம் தினக்கூலிகளாயிற்றே என்றேன் நான். இருந்தாலும் எங்களுடைய கோரிக்கை நியாயமானதாயிற்றே என்றார்கள் அவர்கள். இத்தகைய கோரிக்கைகளுக்காக எந்த அரசியல்வாதி பாடுபடுகிறார்கள்? அதற்கு யாரும் முன்வரவில்லை என்பதைத்தான் சொல்லுகிறேன். இதைக்கூட நான் யார்மீதும் குற்றச்சாட்டாகச் சொல்லவில்லை. அவர்கள் கோரிக்கை நியாயமானது என்பதைத்தான் சொல்ல விரும்புகிறேன். அதைப்போலவே பொற்கொல்லர்கள் எவ்வளவு அழகாக நவரத்தினங்களைப் பயன்படுத்தி நகைகளைச் செய்கிறார்கள்.

திரு. க. இராமமூர்த்தி: இப்படி பொதுவாகக் குற்றஞ்சாட்டி பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மாண்புமிகு உறுப்பினராவது இந்த அரசை வன்மையாகக் கண்டிப்பார் என்று நான் நினைத்தேன். உறுப்பினர் சொல்வதைப் போன்ற நியாயமான கோரிக்கைகளைக்கூட ஏற்காத இந்த அரசை அவர் வன்மையாகக் கண்டிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. சி. இராமலிங்கம்: மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. இராமமூர்த்தி அவர்கள் தாம் இருக்குமிடத்தை மறந்துவிட்டுப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார் என்று கருதுகிறேன். இதையெல்லாம் செய்ய வேண்டியது மத்திய அரசே தவிர, மாநில அரசு அல்ல. எல்லாவற்றிற்கும் மாநில அரசு மீது பழியைப் போடக்கூடாது. நாங்கள் ஏதோ, முனிசிபாலிடி போல, போலிஸ் அண்ணா அவர்கள் குறிப்பிட்டதைப்போல—குமாஸ்தா போல செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். தலைவர் காமாஜர்கூட அதைத்தான் சொன்னார். . .

[1981 மார்ச் 23]

திரு. க. இராமமூர்த்தி : அந்த உணர்வோடு செயல்பட்டால், அதற்கான பொறுப்பை நாங்கள் ஏற்றுக்கொள்கிறோம்.

திரு. சி. இராமலிங்கம் : இந்தியாவிற்குச் சுதந்திரம் வாங்கிக் கொடுத்த கட்சி காங்கிரஸ் கட்சி. ஏழை எளிய மக்களை வாழ வைக்க வேண்டியது காங்கிரஸ் கட்சி. அதை மறந்துவிட்டு என்னை மடக்குவதற்காக எதையாவது பேசுவது என்பது நல்லதல்ல. நான் பொற்கொல்லர்களைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். தங்கத்தின் விலை ஏறிக் கொண்டேயிருக்கிறது. இருந்தாலும் அவர்களுடைய வாழ்வில் எந்த முன்னேற்றமும் இல்லை. அவர்கள் வீட்டுப் பிள்ளைகள் யாரும் பி.சு. படிப்பதில்லை. காலையில் போய் சுத்தியைச் சரி செய்து கொள்வதிலிருந்து மாலை வரை நவரத்தினங்களைப் பதித்து அழகான நகைகளைச் செய்கிறார்கள். அதற்காக அவர்கள் எந்தக் கல்லூரிக்கும் சென்று படிப்பதில்லை. அவர்களுக்கு ஊதிய உயர்வு இல்லை. பி.எப். இல்லை. வீட்டு வாடகை உயர்வு இல்லை. இன்கிரிமென்ட் இல்லை. அல்லது அவர்கள்தான் எங்களுக்கு விலைவாசியைக் குறைத்துக் கொடு என்று போராடுகிறார்களா? இதையெல்லாம் நாம் ஏன் சிந்திக்கக்கூடாது? ஓட்டு வாங்கப் போகும்போது மட்டுமே இந்த ஏழை எளியவர்கள் நமக்குத் தெரிகிறார்கள். அதற்குப் பிறகு நாம் அவர்களை மறந்துவிடுகிறோம். இதை நான் யார்மீதும் குற்றச்சாட்டாகச் சொல்லவில்லை. சிறப்பேலை செய்யும் தொழிலாளி எந்தக் கல்லூரியில் சேர்ந்து படித்து வந்திருக்கிறார்? அவர்களுக்கெல்லாம் வேலை உத்தரவாதமாகவது உண்டா? எந்தக் கோயிலுக்குச் சென்றாலும் அங்கே உள்ள சித்திர வேலைப்பாடுகளைப் பார்த்து, ஆகா “எவ்வளவு உயர்ந்த கலை நயம்” என்கிறோம்; “பக்தி நயம்” என்கிறோம். மற்றும் “மிகப் பிரமாதம்” என்கிறோம். ஆனால் அவர்களுடைய வாழ்வு சிறப்பதற்காக நாம் என்றைக்காவது சிந்தித்திருக்கிறோமா? அவர்களை நாம் இதுவரை வாழ வைத்திருக்கிறோமா? இதற்கெல்லாம் மாநில அரசு பொறுப்பல்ல. நான் ஏன் இதைக் குறிப்பிடுகிறேன் என்றால் . . .

திரு. க. இராமமூர்த்தி : இந்தக் கைவினைஞர்களையெல்லாம் வாழ வைத்தோமா என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் கேட்கிறார்கள். தற்போது அவர் அண்ணா தி.மு.க. வின் நிதிநிலை அறிக்கையின்மீது பேசுகிறாரா அல்லது மத்திய அரசின் நிதிநிலை அறிக்கைமீது பேசுகிறாரா என்று தெரியவில்லை.

திரு. சி. இராமலிங்கம் : மாநில அரசு என்பது குண்டு சட்டியிலே குதிரை ஓட்டுவது போன்றது. மத்திய அரசு என்பது மைதானத்திலே குதிரை ஓட்டுவது போன்றது. இவர்களுக்கெல்லாம் மத்திய அரசு எவ்வளவு

1961 மார்ச் 23]

[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

தொகை ஒதுக்கியிருக்கிறது என்றுதான் கேட்க விரும்புகிறேன். மாநில அரசைப் பொறுத்தவரையில், இப்படிப்பட்ட ஏழை எளிய மக்களுக்கு உதவிட வேண்டுமென்றுதான் எங்களின் புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் கிராம வளர்ச்சித் திட்டம் ஒன்றைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். கிராமத்தில் உள்ள மக்களின் வேலை வாய்ப்பை அதிகரிக்கவும் அவர்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தவும் பல அரிய திட்டங்களைச் செயல்படுத்தி வருகிறார்கள் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

குடிசை மாற்று வாரியம் மூலமாக, வீட்டு வசதி வாரியம் மூலமாக இன்றைக்குப் பல்வேறு இடங்களில் வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கப்படுகின்றன. இவைகளெல்லாம் நகர்ப்புறங்களில் இருப்பவர்களுக்கு மட்டும்தான் கட்டிக் கொடுக்கப்படுகின்றனவே தவிர கிராமப்புறங்களில் இருப்பவர்களுக்கு அல்ல.

திரு. ஜே. எம். மியாகான் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் மாநில அரசாங்கத்தைக் “கிரிடிசைஸ்” செய்கிறாரா அல்லது “சப்போர்ட்” செய்கிறாரா என்று தெரியவில்லை. இரண்டாவது, இது லெஜிஸ்லேடிவ் கவுன்சில், அவர் இங்கே நிதிநிலை அறிக்கைமீது பேசிக் கொண்டிருக்கிறாரா அல்லது டெல்லியில் ராஜ்ய சபையில் இருந்து கொண்டு காங்கிரஸ் கட்சியை எதிர்த்துப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறாரா என்றும் தெரியவில்லை.

திரு. சி. இராமலிங்கம் : இங்கே அளிக்கப்பட்டிருக்கும் நிதிநிலை அறிக்கையில் வீட்டுவசதி வாரியம் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருப்பதால், நான் இதைச் சொல்கிறேன். ஆனால் மத்திய அரசு இதற்காகவெல்லாம் மாநில அரசுகளுக்கு இவ்வளவு தொகை அளிக்கிறோம் என்று நிதி ஒதுக்கீடு செய்கிறது. ஆனால் போதுமான அளவுக்கு நிதி ஒதுக்கீடு செய்யாமல் விட்டிருக்கிறது என்பதைத் தான் நான் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அதோடு நகர்ப்புறங்களில் மட்டுமே வீட்டு வசதி வாரியத்தின் மூலமாகவும் குடிசை மாற்று வாரியத்தின் மூலமாகவும் வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கப்படுகின்றன. இந்த வசதியை கிராமப்புறங்களுக்கு விஸ்தரிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் தலைமை)

கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு வீடு கட்டுகிற திட்டம் என்ற பெயரில் மத்திய அரசு நெசவாளர்களுக்கு ஒரு சிறு தொகையை ஒதுக்கித் தருகிறது. அது மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது. இன்றைக்கு செங்கல், சுண்ணாம்பு, சிமிண்டு ஆகியவற்றின் விலை உயர்வை மனதில் கொண்டு இதற்கான தொகையை இன்னும் அதிகரிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. சி. இராமலிங்கம்]

[1981 மார்ச் 23]

ஒரு வீட்டிற்கு ரூ. 8,000 என்ற அளவுக்காவது உயர்த்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மத்திய அரசின் செஸ் நிதியிலிருந்து சொசைட்டிகள் ஆரம்பித்து அதன் மூலம் வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கப்பட்டன. அத்தகைய நெசவாளர்களின் காலனிகளில் குடியிருப்பவர்கள் வாடகை என்ற பெயரில் அதற்கான வட்டியும் முதலுமாகச் சேர்த்துக் கட்டியிருக்கிறார்கள். அன்றைக்கு அந்தக் குடியிருப்புகளைக் கட்டுவதற்கு எவ்வளவு தொகை செலவழித்தார்களோ அதைவிட மிக அதிகமாகவே நாங்கள் வாடகை என்ற பெயரில் திருப்பிச் செலுத்தியிருக்கிறோம். எனவே இனிமேல் வாடகை வசூலிப்பதைத் தள்ளுபடி செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இது மத்திய அரசைச் சேர்ந்த திட்டமாதலால், மத்திய அரசு இதைச் செய்ய முன்வர வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மத்திய அரசுதான் இதற்கான பணத்தைக் கொடுத்தது. அவர்கள் இது குறித்து எப்போது பார்த்தாலும் டைரெக்டர் ஆபீசில் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதுகுறித்து மாநில அரசும் மத்திய அரசுக்கு வேண்டுகோள் விடுக்க வேண்டும் என்றும் நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(முற்பகல் 11-20)

வியாபாரிகளைக் குறை சொல்லுவதாக யாரும் நினைக்கக் கூடாது. திரு. தாமோதரன் அவர்கள் வரி போடுவதைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். நான் சிறு வயதிலே கேட்டது நினைவுக்கு வருகிறது.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினருக்கு இப்பவும் சின்ன வயதுதான்.

திரு. சி. இராமலிங்கம் : அந்தக் காலத்தில் பிளேக், வார்திபேதி போன்ற கொள்ளை நோய்கள் வந்து மக்களுடைய உயிரை வாரிக்கொண்டு போகும். அப்போது ஊரில் உள்ள மக்கள் எல்லாம் ஊரைவிட்டே ஓடிவிடுவார்கள். ஆனால் வைத்தியர்கள் மட்டும் ஊரை விட்டு ஓடாமல் நோய் வந்தவர்களை குணப்படுத்தும் பொருட்டு அங்கேயே இருந்து மருந்து அளிப்பார்கள். அது தான் முறை. வைத்தியர்கள் அத்தகைய தொண்டைச் செய்தார்கள். அதே போலதான் இராணுவ வீரர்களும், போலீஸ்காரர்களும். இந்த நாட்டிற்குள் அந்நியர் படையெடுத்து வந்தால் அஞ்சாமல் போர்க் களத்திலே நின்று தங்களுடைய உயிரையே பணயம் வைத்துப் போரிடுகிறார்கள். அதே போல உள் நாட்டிலே கலவரம் வந்தால், காவல் துறையினர் தங்கள் உயிரைப் பணயம் வைத்துப் போராடுகிறார்கள். ஆனால் வியாபாரிகளைப் பொறுத்த வரையில் பஞ்சம், வறட்சி ஏற்படுகிறபோது, நான் பார்த்தவரைக்கும், பொருள்களைப் பதுக்கி வைத்துக்கொண்டு கள்ளச் சந்தையில் விற்க முயற்சி செய்கிறார்கள். அவர்களும் இந்தச் சமயத்தில் டாக்டர்களைப் போல இராணுவ

1981 மார்ச் 23]

(திரு. சி. இராமலிங்கம்)

வீரர்களைப் போல, ஏன் இருக்கக் கூடாது? அரிசி கிடைக்கவில்லை, சர்க்கரை கிடைக்கவில்லை என்றால், அந்தச் சமயத்தில் வியாபாரிகள் எல்லாம் போன் மூலம் பேசி சம்பாதிக்கிறார்கள் என்று பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் சொன்னார்கள். நான் கூட அது எப்படி என்று கேட்டேன். விருது நகருக்குப் போன் போட்டு பருத்தியின் விலை என்னவென்று கேட்கிறார்கள். கடப்பைக்கு போன் போட்டு மஞ்சளின் விலை என்னவென்று கேட்கிறார்கள். அங்குள்ள விலைகளுக்கு ஏற்ற மாதிரி மற்ற இடங்களிலும் விலையேற்றி விற்கிறார்கள் என்று அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் விளக்கிச் சொன்னார்கள். வறட்சி காலத்திலே வியாபாரிகள் பொருள்களைப் பதுக்கி வைக்கிறார்கள் என்று நான் சொல்ல விரும்பவில்லை. அதிக இலாபத்திற்கு விற்கிறார்கள்; ஆகவே அதை வைத்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறேன். அதைத் தவிர்த்து, டாக்டர்கள் சேவை செய்வதைப் போல, இராணுவ வீரர்கள் சேவை செய்வதைப் போல வியாபாரிகளும் சேவை மனப்பான்மையுடன் வறட்சிக் காலத்தில் விற்பனை செய்ய வேண்டும் என்று பணிவோடு வேண்டிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இறுதியாக ஒன்றை மட்டும் சொல்ல விரும்புகிறேன். பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் ஒரு குறளைச் சொல்லுவார்கள். அது இன்னும் எனக்குப் பசுமையாக நினைவிருக்கிறது. புரட்சித் தலைவருடைய அரசு எந்த அளவிற்கு ஏழைகளுடைய துயரைப் போக்கியிருக்கிறது என்பதை ஏற்கெனவே சொல்லியிருக்கிறேன். இடையிலே பல்வேறு கருத்துக்களைச் சொல்லும்படி மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. இராமமூர்த்தி அவர்கள் என்னை உற்சாகப்படுத்தியதற்காக அவருக்கும் நன்றி சொல்லக் கூடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அரசியல் கட்சிகளுக்கு மட்டுமல்லாமல், இந்த நாட்டிலே எல்லோரும் சுகமாக வாழவேண்டும் என்பதற்காக பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் சொன்ன குறளை இங்கே நினைவுட்ட விரும்புகிறேன்.

“உறுபசியும் ஓவாப் பினியும் செறுபகையும்

சேரா தியல்வது நாடு.”

என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். பசி வந்தால் பத்தும் பறந்து போகும். இங்கே உள்ளவர்கள் எல்லாம் படித்தவர்கள். ஆகவே இதை விரிவாகச் சொல்ல வேண்டியதில்லை என்று நினைக்கிறேன். ஆகவே “செறுபகையும் சேரா தியல்வது நாடு” என்ற அளவிற்கு நாட்டைக் கொண்டு போக வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு பாரதிதாசன் அவர்கள் கூறிய ஒரு கவிதையையும் சுட்டிக்காட்டி முடிக்க விரும்புகிறேன்.

“ஓடப்ப ராயிருக்கும் எழையப்பர்

உதையப்ப ராகிவிட்டால், ஓர் நொடிக்குள்

(திரு. சி. இராமலிங்கம்)

[1981 மார்ச் 23]

ஓடப்பர் உயரப்பர் எல்லாம் மாறி

ஓப்பப்பர் ஆய்விடுவார் உணரப்பா நீ !”

என்று பாரதிதாசனார் சொல்லியிருக்கிறார். அந்த நிலைக்கு இங்கே நிலைமைகள் போகாதவண்ணம் மத்திய அரசும், மற்ற அரசியல் கட்சிகளும் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். ஏழையெளிய மக்களைப் புறக்கணிக்கக் கூடாது. ஓடப்பர்களையும் பார்க்க வேண்டும். அவர்களுக்கான திட்டங்களையும் வகுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, இந்த வாய்ப்புக் கொடுத்தமைக்காக தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி கலந்த வணக்கத்தைக் கூறிக்கொண்டு விடைபெறுகிறேன்.

* திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம் : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் அவர்களே, 1981-82 ஆம் ஆண்டுக்கான வரவு-செலவுத் திட்டத்தின் அடிப்படையிலே ஒரு சில கருத்துக்களை இங்கே சொல்லுவதற்கு வாய்ப்பளித்தமைக்காக நான் நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்த நிதிநிலை அறிக்கை மிக அதிகமான பக்கங்களைக் கொண்ட அறிக்கையாக இருக்கிறது. ஏறத்தாழ 56 பக்கங்கள் இருக்கின்றன. அத்தனையும் நான் ஜூவு முழுவதும் படித்துப்பார்த்தேன். இதிலே சில நல்ல காரியங்களை வெளியிட அரசு முயற்சித்திருக்கிறது என்பதை என்னாலே உணர முடிகிறது. ஆனால் எனக்கு முன்னாலே பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. இராமலிங்கம் அவர்கள், இந்த நிதிநிலை அறிக்கை ஏழையெளிய மக்களுக்கு வரப்பிரசாதமாக இருக்கிறது என்று எடுத்துச் சொல்லி, “நான் கூட அரசு ஊழியர்களைப் பார்த்துக் கேட்டேன். அரசு ஊழியர்களை தனிப்பட்ட முறையிலே கேட்கிற போது, அது எங்களுக்கு ஒன்றும் பாதகம் இல்லை என்று சொன்னார்கள். ஆனால் சங்கம் வைத்து கோரிக்கைகள் நிறைவேற்றப்படவில்லை என்று குறிப்பிட்டார்கள்” என்று சொன்னார்கள். சங்கம் என்பது அனைத்து ஊழியர்களும் சேர்ந்து அமைக்கிற அமைப்பு. சங்கத்தினுடைய கோரிக்கை என்பது பெருவாரியான உறுப்பினர்களுடைய கோரிக்கை. பெருவாரியானவர்களுடைய கோரிக்கைகளை நிறைவேற்ற வேண்டியது அரசினுடைய கடமையாகும். ஆகவே பெருவாரியான உறுப்பினர்களைக் கொண்ட சங்கங்கள் வைத்திருக்கின்ற கோரிக்கைகளை ஏற்க அரசு தயங்குகிறது. அல்லது அப்படிப்பட்ட சங்கங்களை அது அவமதிக்கிறது. பெரும்பான்மையோருடைய கருத்தை அது ஒத்துக்கொள்வதில்லை என்பது இந்த வாசகத்திலிருந்து மிகத் தெளிவாகத் தெரிகிறது.

1981 மார்ச் 23]

[திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம்]

“ யானைப் பசிக்கு சோளப் பொறி போடுவதைப்போல இருக்கிறது ” என்று இருக்கின்ற சலுகைகளைப் பற்றியும் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. இராமலிங்கம் அவர்களே குறிப்பிட்டார்கள். யானைப் பசிக்கு சோளப் பொறி அளிக்கின்ற வகையிலே அரசு ஊழியர்களுக்கும், ஆசிரியர்களுக்கும் இந்தச் சலுகைகள் இருக்கின்றன என்ற கருத்தை இன்றையதினம் ஆளும் கட்சி உறுப்பினர்களாகிய அவர்களே ஒத்துக்கொள்ளக் கூடிய அளவிற்கு இருக்கிறது என்பதைக் கண்டு நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

இந்த நிதிநிலை அறிக்கையைப் பொறுத்தவரையில், யார் மகிழ்ச்சி தெரிவித்திருக்கிறார்கள், யார் ஏமாற்றம் தெரிவித்திருக்கிறார்கள் என்ற கருத்தை பத்திரிகை வாயிலாகப் பார்த்தபோது, இது படித்தவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கவில்லை, அரசு ஊழியர்களுக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கவில்லை, ஆசிரியர்களுக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கவில்லை, விவசாயிகளுக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கவில்லை, தொழிலாளர்களுக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கவில்லை என்பது தெரிகிறது. ஆனால் யாருக்கு ஏமாற்றம் அளிக்காமல் மகிழ்ச்சியளிக்கிறதென்றால், கள் இறக்குவோருக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கிறது, சாராய வியாபாரிகளுக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கிறது. சாராயத்தை விற்பனை செய்வதற்கு திட்டமிட்டுக் கொண்டிருப்பவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கிறது, அவற்றை வாங்கிக் குடிப்பவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கிறது. ஆகவே மொத்தத்தில் குடிகாரர்களைக் குதுகலப்படுத்துகிற வகையிலே இந்த நிதிநிலை அறிக்கை இருக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

இந்த நிதிநிலை அறிக்கையின் தொடக்கத்திலேயே மாண்புமிகு நிதி
பமைச்சர் அவர்கள்,

“ பிணியின்மை செல்வம் விளைவு இன்பம் ஏமம்

அணி என்ப நாட்டிற்(கு) இவ்வைந்து ”

என்ற வள்ளுவரின் குறளை எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார்கள். அதைத் தொடர்ந்து அதற்கு விளக்கத்தையும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். “பிணியின்மை” இருக்க வேண்டும். “பிணியின்மை” இருக்க வேண்டும் என்றால், நோய் இல்லாத வாழ்வு இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். நோய் என்பது உடல் நோய் மட்டுமல்ல மன நோயும் உண்டு. வறுமை நோயும் உண்டு. என்னைப் பொறுத்தவரையில் ஆசிரியர்கள், அரசு ஊழியர்கள் நிலையில் நின்று பார்க்கும்போது அரசு ஊழியர்களையும், ஆசிரியர்களையும் வாட்டிக்கொண்டிருக்கின்ற வறுமை நோய் தீர்ந்தபாடில்லை. அடுத்து, செல்வம் வேண்டுமென்று ஒத்துக்கொள்கிறார்கள். செல்வம் என்ற சொல்லுக்குப் பொருள் சொல்லும்போது “செல்வச் செழிப்பு” என்று சொல்லி

[திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம்]

[1981 மார்ச் 23]

யிருக்கிறார்கள். ஆசிரியர்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்களுடைய செல்வத்தைப் பறிக்கின்ற வேலைதான் நாட்டில் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. அவர்களுடைய சம்பளத்தைப் பறிக்கிறார்கள். தனியார் கல்வி நிறுவனங்களில் இலஞ்சம் வாங்குகிறார்கள். தண்டம் வசூலிக்கிறார்கள். அப்படி இருக்கும் போது எப்படி செழிப்பு ஏற்பட முடியும்? அடுத்து “விளைவு” என்ற சொல்லுக்கு “விளை பொருள் வளம்” என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இங்கே விளைகின்ற கருத்து வளம் எப்படி ஏற்படும் மேற்கூறிய சூழ்நிலைகள் இருந்தால்? அடுத்து இன்ப வாழ்வு என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆசிரியர்களுக்கும் அரசு ஊழியர்களுக்கும் துன்ப வாழ்வுதான் இருக்கிறது. எமம் என்ற சொல்லுக்கு “நல்ல காவல்” என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். எங்களுக்குப் “பணிப் பாதுகாப்பு இல்லையே” என்று ஆசிரியர்கள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

சட்டமன்றப் பேரவையிலே நிதி அமைச்சர் நிதிநிலை அறிக்கையைப் படித்த அன்று பார்வையாளர் பகுதியிலேயிருந்து நான் அதைக் கேட்டேன். அங்கேயிருந்த சபாநாயகர் முதலிலே ஒரு குறளை எடுத்துச்சொன்னார்கள்.

“நோய்நாடி நோய்முதல் நாடி அதுதணிக்கும்
வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல்”

என்ற குறளுக்கு இலக்கணம் சொல்லுகிறபோது சிக்கல்கள் எங்கே இருக்கிறதோ அதைத் தேடிச் சென்று அந்தச் சிக்கல்களுக்கான மூல காரணங்களைக் கண்டு அதைத் தீர்ப்பதற்குரிய வழிகளை ஆராய்ந்து சிக்கலைத் தீர்க்க வேண்டும் என்ற முறையிலே செய்ய வேண்டும் என்று அறிவுரைகளைச் சொல்லி நிதிநிலை அறிக்கையைப் படிக்கச் சம்மதித்தார்கள். அவர் சொன்ன அந்த அறிவுரைகளை ஆளும் கட்சியில் உள்ள அமைச்சர்கள் பின்பற்றியிருக்கிறார்களா என்பதுதான் தெரியவில்லை. நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. இராமலிங்கம் அவர்கள் சங்கம் வைத்த கோரிக்கைகள் நிறைவேற்றப்படவில்லை என்று சொன்னார்கள். அதனால்தான் நான் இதைக் கேட்கிறேன். நோய் எங்கே இருக்கிறது, என்ன கோரிக்கையை எழுப்பியிருக்கிறார்கள் என்பதை ஆராய்ந்து நோய் நாடி அதைத் தணிக்கின்ற முறையிலே இந்த அரசு அதற்குரிய வழிமுறைகளைத் தெரிவித்திருந்தால், என்ன கெட்டுப் போகும்?

(முற்பகல் 11-30)

அதை விட்டுவிட்டு, தாங்களாகவே எதையெதையோ செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். சங்கங்கள் புறக்கணிக்கப்படுகின்ற வகையிலேதான் இருக்கின்றது. அங்கே தலைவர்கள் சொன்ன அறிவுரைகள் பின்பற்றப்படுகின்றன.

1981 மார்ச் 23]

[திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம்]

நனவா? இந்த நாட்டிலே இருக்கின்ற ஆசிரியர்கள் சங்கங்களின் சார்பிலே ஆசிரியர்களின் பிரதிநிதிகளில் ஒருவனாக அந்தப் பொருள்பற்றிப் பேசுகிறேன். ஆசிரியர்கள் இயக்கங்கள், கல்லூரி ஆசிரியர்கள் இயக்கங்கள் என்று பல இயக்கங்கள் கோரிக்கைகள் வைத்து போராட்டங்கள் நடத்தியிருக்கிறார்கள். இப்போது முதுகலைப் பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் வருகின்ற 28 ஆம் தேதியன்று உண்ணாவிரதப் போராட்டம் நடத்தவிருக்கிறார்கள். பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் வருகின்ற இரண்டு, மூன்று நாட்களில் ஒரு உண்ணாவிரதப் போராட்டம் நடத்த இருக்கிறார்கள். இங்கேயுள்ள மாண்புமிகு மேலவை உறுப்பினர்கள்கூட உண்ணாவிரதப் போராட்டம் என்று அறிவிப்பு செய்திருக்கிறார்கள். தமிழாசிரியர்கள் ஆணை எரிப்புப் போராட்டம் என்று நடத்தியிருக்கிறார்கள். உலகத் தமிழ் மகாநாட்டின்போது, பணியில்லாத தமிழாசிரியர்களின் போராட்டம் நடைபெற்றபோது, கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் அவர்களை அழைத்து வைத்துப் பேசியிருக்கிறார்கள். உடற்பயிற்சிக் கல்வி ஆசிரியர்கள் போராட்டம்பற்றி அறிவித்திருக்கிறார்கள். நான் பொறுப்பேற்றுள்ள அமைப்பாகிய தொடக்கப்பள்ளி ஆசிரியர் மன்றம்கூட ஒரு பத்து அம்சக் கோரிக்கையை வைத்து நான்கு மாத காலம் ஆகியிருக்கிறது. டிசம்பர் 6 ஆம் நாள் கோரிக்கைப் பேரணிகள் நடத்தி கல்வித் துறையின் அரசாணைக்கு ஏற்ப 'தஞ் தி பிராப்பர் சேனல்', டிப்பார்ட்மென்ட் மூலமாக, அந்த பத்து அம்சக் கோரிக்கைகளை, மாவட்டக் கல்வி அலுவலர் மூலமாக அரசுக்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அடுத்து, டிசம்பர் 20 ஆம் தேதி மாவட்டத் தலை நகரங்களில் இருந்து உண்ணாவிரதம் பற்றி மாவட்ட முதன்மைக் கல்வி அலுவலர் அவர்கள் மூலம் அரசுக்கு அனுப்பியிருக்கிறோம். அதற்கு இவ்வாண்டு இரண்டாவது மாதத்தில் கல்வி அமைச்சர் அவர்களுக்கும், செயலாளர் அவர்களுக்கும், கல்வித் துறை இயக்குநர் அவர்களுக்கும் எங்களுடைய பிரச்சினைகளைப் பற்றி நேரில் கோரிக்கை தந்து வலியுறுத்திச் சொல்லியிருக்கிறோம். மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களும், மாண்புமிகு நிதி அமைச்சர் அவர்களும் எங்களையெல்லாம் பேச்சுவார்த்தைக்கு அழைக்க வேண்டுமென்று கோரிக்கை அனுப்பியிருக்கிறோம். இதுவரை நாங்கள் அழைக்கப்படவில்லை. இத்தனை செய்தும், அந்தப் பத்து அம்சக் கோரிக்கையில் ஒன்றைக்கூட பரிசீலிக்கவில்லை என்று சொன்னால், அதைப்பற்றி இந்த நிதிநிலை அறிக்கையிலே கோடிட்டுக் காட்டவில்லை என்று சொன்னால் என்ன பொருள்? எனவே ஆசிரியர் சங்கங்கள் வைத்திருக்கக்கூடிய கோரிக்கைகள் பற்றி இந்த நிதிநிலை அறிக்கையிலே ஏதும் இடம் பெறவில்லை என்றால், பிற்காலத்தில் பரிசீலிக்கப்படும் அல்லது ஆய்வு செய்யப்படும் என்றாவது ஒரு வார்த்தைகூட இல்லை என்று சொன்னால், இருக்கின்ற சங்கங்கள் அத்தனையையும் நீங்கள் அவமதிக்கிறீர்கள், அவர்களைத் துச்சமாகக் கருதுகிறீர்கள் என்றுதான் பொருள்.

[திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம்]

[1981 மார்ச் 23]

அதைப் பற்றி நினைக்கவே இல்லை என்பதுதான் பொருள். தனிப்பட்டவர்களைத் திருப்தி செய்துவிட்டால் போதுமா? கோரிக்கைகள் எழுப்புகின்ற சங்கங்கள் எல்லாம் ஆட்சிக்கு எதிரானவை என்று கருதிக் கொள்வதா? ஆட்சிக்குச் சாதகமான சங்கங்கள் சில அரசிடம் காரியத்தைச் சாதித்துக்கொள்ளலாம் என்று கருதி அண்மையிலே ஒரு மகாநாடு நடத்தினார்கள். அந்த மகாநாட்டைப்பற்றி மிகப் பெரிதாக விளம்பரப்படுத்தினார்கள். அதற்கு மிகப் பெரியவர்களின் ஒத்துழைப்பு தந்து அதை நடத்தினார்கள். அந்த மகாநாட்டிற்கு மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் சென்றிருந்தார்கள். அங்கே அவர்கள், “நிதிநிலை அறிக்கை படிக்கப்படவிருக்கிறது. அதற்கு முன்னாலே நான் எதுவும் சொல்லக்கூடாது. அது ஒரு சஸ்பென்ஸ். நாம் அங்கே சொல்கிறோம். அங்கே வந்து பாருங்கள். எதிர்பார்த்ததைவிட அங்கே மேலாகவே இருக்கும்” என்று சொன்னார்கள். எனக்கு இந்த சங்கத் தலைவர்தான் பாதுகாவலர்! அவரேகூட இப்போது கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றி எதுவும் சொல்லவேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டார்கள் என்று இப்படியெல்லாம் அவர்கள் பேசிவிட்டு வந்த பின்னாலே நாங்கள் மிகமிக ஆர்வத்தோடும் மிகமிக மகிழ்ச்சியோடும் எங்கே நிதிநிலை அறிக்கை, எங்கே நிதிநிலை அறிக்கை என்று தேடிக்கொண்டிருந்தோம். அலைந்துகொண்டிருந்தோம். அதற்குப் பின்னாலே நிதிநிலை வந்திருக்கிறது. அதிலே ஆசிரியர் கல்வி என்ற தலைப்பில் ஒரு பகுதியும் வந்திருக்கிறது. அதிலே ஆசிரியர்களுக்குத் தனித்த முறையிலே ஒரு சலுகையும் இல்லை. மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் கலந்துகொண்டு அந்த உறுதிமொழியைத் தந்துவிட்டு வந்தார்களே, அந்த உறுதிமொழி நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறதா? இல்லை. எனவே இந்த அரசைப் பொறுத்தவரையில், அது வேண்டியவர்கள் சங்கம், என்றாலும் சரி வேண்டாதவர்கள் சங்கம் என்று கருதினாலும் சரி, ‘உங்களுக்கும் பே, பே, உங்கள் அப்பனுக்கும் பே பே’ என்று கிராமங்களில் சொல்வார்களே அது போலத்தான் ஏமாற்றத்தைத் தந்திருக்கிறது. அப்படி ஏமாற்றம் அளிக்கின்ற வகையிலேதான் அறிக்கை தந்திருக்கிறார்களே தவிர வேறல்ல. அந்தக் கோரிக்கைகளிலே ஒரு கோரிக்கை பற்றிக்கூட குறிப்பிடவில்லை.

இங்கே சொல்லலாம். 1,650 ஆசிரியர்களுக்கு புதிய வேலைவாய்ப்பு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறதே என்று சொல்லக்கூடும். எல்லா நிலை ஆசிரியர்களையும் சேர்த்து 1,650 ஆசிரியர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு அளிப்பது என்று சொன்னால், சென்ற ஆண்டு இந்த அரசு ஏழு ஆயிரம் ஆசிரியர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு அளித்திருக்கிறது, ஆனால் இந்த ஆண்டு குறைந்திருக்கிறது. அதாவது

1981 மார்ச் 23]

[திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம்]

* * தேய்ந்து கட்டெறும்பு ஆகியது என்று கதை சொல்வார்களே அதுபோல, 1,650 என்று எண்ணிக்கை மாறியிருக்கிறது. 1,650-லே கூட

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர்: * * என்ற வார்த்தையை விட்டுவிட்டால் என்ன?

திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம்: அந்த வார்த்தையை எடுத்துவிடலாம்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர்: அவைக் குறிப்பில் * * என்ற வார்த்தை அகற்றப்படலாம்.

திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம்: 1,650 ஆசிரியர்கள் என்பது மிகக்குறைவு. இப்போது 44 ஆயிரம் ஆசிரியர்கள் வேலையில்லாமல் இருக்கிறார்கள். சென்ற ஆண்டிலே ஓரளவு நிறைவாக ஆசிரியர் இடம் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த அடிப்படையிலே பார்த்தால்கூட, இந்த ஆண்டு மிகமிகக் குறைவாக இருக்கிறது. நாமும் ஏதோ செய்தோம் என்ற அளவில் இருக்கிறது. ஆகவே தான் இது கண்துடைப்பு சலுகை என்று சொல்கிறேன். அப்படித்தான் சொல்லவேண்டியதாக இருக்கிறது. அகவிலைப் படி உயர்வு கேட்டோம். அகவிலைப் படி உயர்வு வாழ்க்கைச் செலவுப் புள்ளி உயர்வுக்கு ஏற்ப அவ்வப்போது தரவேண்டும் என்பது கொள்கை அளவிலே அரசால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒன்று. எப்போது இருந்தாலும் தந்தாகவேண்டிய ஒன்று. அதை ஒரு கோரிக்கையாகக் கூற முடியாது. அரசு செய்ய வேண்டிய காலத்திலே செய்யவில்லை. செய்யாததைச் செய்ய வேண்டுமென்று நினைவுபடுத்தியிருக்கிறோம் என்றுதான் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமே தவிர, அதை ஒரு கோரிக்கையாக வைத்து எடுத்துக்கொள்ளவே கூடாது. 1—9—1980 முதல் ஒரு அகவிலைப் படி உயர்வை மத்திய அரசு வழங்கியிருக்கிறது. 1—12—1980 முதல் ஒரு அகவிலைப் படி உயர்வை மத்திய அரசு வழங்கியிருக்கிறது. 1—2—1981 முதல் ஒரு அகவிலைப் படி உயர்வு வழங்குவதாக இப்போது உறுதிமொழி அளித்திருக்கிறது. ஆக, மூன்று அகவிலைப் படி உயர்வுகள் அளிக்கப்பட வேண்டும், ஆசிரியர்களுக்கும், அரசு ஊழியர்களுக்கும். ஆனால் இந்த அரசு ஒரு அகவிலைப் படி உயர்வுதான் அளித்திருக்கிறது. நான் முன்னாலே பேசும்போதுகூட குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். சென்ற முறை அகவிலைப் படி உயர்வு என்று அரசு அறிவித்தபோது சொன்னேன். மத்திய அரசு அகவிலைப் படி உயர்வு அளிக்கும்போது நாங்கள் எல்லாம் கூக்குரல் எழுப்பி அதற்குப் பிறகு கோரிக்கைகள் எழுப்பி, பல்வேறு நோடி நடவடிக்கைகளில் நாங்கள் ஈடுபட்டு அதற்குப் பிறகுதான் இந்த அரசு அதற்கென ஒரு ஜி.ஓ. போடுகிறது. அந்த ஜி.ஓ. என்றைக்கு வெளியிடப்படுகிறதோ, அந்த நாளிலேயிருந்தே

* * தலைவரின் ஆணைப்படி நீக்கப்பட்டது.

[திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம்]

[1981 மார்ச் 23]

கொடுக்க வேண்டும் என்று இல்லாமல், 'ரிட்ராஸ்பெக்டிவ் எபக்ட்' கொடுத்து எந்தத் தேதியிலேயிருந்து மத்திய அரசு கொடுத்ததோ அந்தத் தேதியிலிருந்தே கொடுக்க வேண்டுமென்று வேண்டுகோள் விடுத்திருந்தோம். சென்ற முறை மாண்புமிகு நிதி அமைச்சர் அவர்கள் 1—9—1980-லே அறிவித்தால் கூட, எங்கள் வேண்டுகோளை ஏற்றதுபோல 1—7—1980 முதல் படி உயர்வு என்று அறிவித்தார்கள். அதை நான் பாராட்டினேன். ஆனால் அதே நேரத்திலே ஒரு சந்தேகத்தையும் நான் தெரிவித்தேன். அப்போது காவல் துறையினருக்கு மலிவு விலையில் உணவுப் பொருள்கள் வழங்க ஆரம்பித்தார்கள். அதையே நாங்களும் ஒரு கோரிக்கையாக எழுப்பினோம். மற்ற அனைத்து தரப்பினரும் எழுப்பினார்கள். ஆக அந்தக் கோரிக்கையை மறைப்பதற்கு, அதிலேயிருந்து ஆசிரியர்களின் கவனத்தைத் திருப்புவதற்கு, "நம்முடைய அரசைப் பார்த்தீர்களா, மத்திய அரசு தந்த நாளிலேயிருந்தே அகவிலைப் படி உயர்வு தந்துவிட்டது" என்று மற்றவர்கள் கவனத்தைத் திருப்புவதற்காக இப்படித் தந்திருக்கிறார்களோ என்ற சந்தேகத்தை எழுப்பினேன். என்றாலும் நான் வரவேற்கிறேன் என்று சொன்னேன். அதையே நடைமுறைப்படுத்தி, அதை பிற்காலங்களிலே பின்பற்ற வேண்டுமென்று ஒரு வேண்டுகோள் விட்டார். அது இப்போது என்ன ஆயிற்று? நான் அன்று சொன்னது உண்மையாகிவிட்டது அல்லவா? கவனத்தைத் திருப்புவதற்காகத் தான் அன்றைக்கு அந்த அறிவிப்பைத் தந்திருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு 1—9—1980-லிருந்து மத்திய அரசு உயர்த்திய அகவிலைப் படியை 1—12—1980 முதல் என்று அறிவித்திருக்கிறார்கள். 1—12—1980 முதல் அகவிலைப் படி உயர்த்தப்படவேண்டியதுபற்றி பேச்சே இல்லை. 1—2—1981 முதல் வழங்குவது பற்றியும் இன்றைக்கு மூச்சே இல்லை, ஆக இதை எப்படி ஒரு சலுகையாக எடுத்துக்கொள்ள முடியும்? நிதிநிலை அறிக்கையில் கல்விக்கு என்று ஒரு தலைப்பு இருக்கிறது. ஆனால் ஆசிரியர்களுக்கு ஒரு சலுகையும் இல்லை. அரசு ஊழியர்களுக்கு என்று தலைப்பிட்டு சில சலுகைகளை அறிவித்திருப்பது போல, ஒரு தவறான தோற்றத்தைத்தான் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அது கூட மிக நிறைவான சலுகையல்ல.

ஒரு நபர் குழு அறிக்கையைப்பற்றிக் கேட்டோம். ஒரு நபர் குழு அறிக்கையைப் பற்றி, இங்கே அரசு ஊழியர்கள், ஆசிரியர்கள் தரப்பிலே இருந்து எந்தக் கேள்வியைக் கேட்டாலும், எல்லோருக்கும் மாண்புமிகு அமைச்சர்கள் எல்லோரும், "ஒரு நபர் குழு அறிக்கை வரட்டும். அந்த விஷயம் ஒரு நபர் குழு அறிக்கை ஆய்வில் இருக்கிறது" என்று ஏற்கெனவே சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். அதைப்பற்றிக்கூட சென்ற வாரம் நான் இங்கே ஒரு வினாவை எழுப்பியிருக்கிறேன். நான் மாண்புமிகு அமைச்சர், வேளாண்மைத் துறை அமைச்சர் அவர்களிடத்திலே ஒரு கேள்வி கேட்கும்போது கேட்டேன். அந்த

[1981 மார்ச் 23] [திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம்]

ஒரு நபர் குழு அறிக்கை அரசுக்கு அளிக்கப்பட்டு 4 திங்கள்களுக்கு மேல் ஆகியிருக்கிறது. அது இதுவரையிலே எங்கே இருக்கிறது? அது வெளியிடப் படுமா? அதன் அடிப்படையிலே எப்போது பரிந்துரைகள் செய்யப்படும்? ஏற்கப்பட்ட பரிந்துரைகள் குறித்து எப்போது ஆணைகள் பிறப்பிக்கப்படும்? ஆணை பிறப்பித்தால்கூட, இந்த அரசிலே அது அமுல்படுத்தப்படுவதில்லை; அது எப்போது அமுல்படுத்தப்படும் என்றெல்லாம்கூட நான் கேட்டேன். அதற்கு அவர்கள் அது நிதித் துறையினுடைய பரிசீலனையில் இருக்கிறது என்று பதில் சொன்னார்கள். ஒரு நபர் குழு அறிக்கை வெளியிடப்பட வேண்டும் என்று கேட்கிறோம். அந்த அறிக்கை வெளியிடப்படவே இல்லை. ஆனால் இப்போது அந்த அறிக்கையிலிருந்து சில சலுகைகளை வழங்கு வதாகச் சொல்லி இங்கே கோடிட்டுக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது தாற்றுக்கு மேற்பட்ட பதவிகளுக்கு ஊதிய விகிதம் மாற்றி அமைக்கப்படும் என்று சொல்கிறார்கள். எந்த தாற்றுக்கு மேற்பட்ட பதவிகள் என்று சொல்ல வில்லை. அந்தப் பதவிகள் என்ன? அது யாருக்குத் தெரியும். சிறுபான்மை யாக 5-பேர், 10 பேர், நூறு பேர் உள்ள சில கேட்டிகளிகள் இருக்கின்றனவே, அந்தப் பகுதியினருக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதா? அப்படிப்பட்ட கேட்டி கர்களுக்கு என்று தயாரித்து, தோந்தெடுத்து, அவர்களுக்கு எல்லாம் நாகங்கள் வழங்கிவிட்டோம் என்று விளம்பரப்படுத்துவதற்காக வைத்திருக்கிறீர்களா? அந்தப் பதவிகளுக்கு? என்ன என்று போடப்பட்டிருக்கிறதா? இல்லை. இதை எப்படி வேண்டுமானாலும் சொல்லிக்கொள்ளலாம். அந்த வகையிலே ஏதோ ஒரு சலுகையைச் செய்தோம் என்று பெயர் வாங்க வேண்டுமென்பதற் காகத் தான் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறதே தவிர வேறல்ல. அதிலே எந்த விதமான விளக்கமும் இல்லை. அது மட்டுமல்ல தற்போது சுட்டிய விடுப்பு ஒப்புவிப்பு ஊதியத்தில் வாடகைப்படி, நகர சுட்டுப்படி ஆகியவை கணக்கில் கொள்ளப்படுவதில்லை. இனி, அந்த இரண்டு படிகளும் ஒப்புவிப்பு ஊதியத்தில் சேர்த்து அளிக்கப்படும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இது என்ன புதிய சலுகை? ஏற்கெனவே இருந்த சலுகை. முன்னாலே இருந்த சலுகை இந்த அரசினாலே மறுக்கப்பட்டது. அப்படித் தடுக்கப்பட்ட சலுகையை மீண்டும் தரவேண்டும் என்று கேட்டோம். அப்படித் கேட்டதற்கு ஏற்ப கொடுத்திருக்கிறார்கள். பறிக்கப்பட்டதைத்தான் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

வள்ளுவர் சொன்னார்,

“கொடுப்பது அழுக்கறுப்பான் சுற்றம் உடுப்பது உம்

உண்பது உம் இன்றிக் கெடும்”

என்று சொன்னார்கள். கொடுப்பவன் ஒருத்தன், அதைக் கெடுத்தவன் ஒருத்தன். கெடுத்தவன் கெடுவான். அப்படி கெடுக்கக்கூடாது என்று வள்ளுவர் சொன்னார். அதை நான் இங்கே குறிப்பிட்டுப் பேசினேன்.

[திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம்] [1981 மார்ச் 23]

ஓஜோ நாம் கெட்டுவிடுவோமோ என்று கருதி அதைப் புதிதாக வழங்குவது போல சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதையெல்லாம் ஒரு புதிய சலுகையாகச் சொல்லி அரசு விளம்பரப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டுமா இதனால் ஆசிரியர்களுக்குப் பயன் உண்டா? இதனால் ஒரு பயனும் இல்லை.

(முற்பகல் 11-40)

ஏனென்றால் ஆசிரியர்களுக்கு ஒரு வருடத்திற்கு 3-2/11 நாட்கள்தான் ஈட்டிய விடுப்பு. ஈட்டிய விடுப்பு சேமித்து வைத்திருக்கக்கூடிய வாய்ப்பு அரசு ஊழியர்களுக்கு உண்டு. அந்த ஈட்டிய விடுப்புச் சலுகையை ஆசிரியர்களுக்குத் தாருங்கள் என்று நாங்கள் குரல் கொடுக்கிறோம். அதற்கு கல்வித் துறையை 'வேகேஷன் டிப்பார்ட்மென்ட்' என்று சொல்லுகிறார்கள். மாணவர்களுக்குத்தான் வேகேஷன், ஆசிரியர்களுக்கு இல்லை என்று தெரிவுபடுத்தியிருக்கிறோம். அரசு ஊழியர்கள் 283 நாட்கள் வேலை செய்தால் 33 நாட்கள் ஈட்டிய விடுப்பு தருவதுபோல 220 நாட்கள் வேலை செய்யும் எங்களுக்கு 26 நாட்கள் ஈட்டிய விடுப்புதான் வேண்டுமென்று கணக்கிட்டு, கேட்டிருக்கிறோம். இதைக்கூட ஏற்கக்கூடாதா? இதில் என்ன நிதிச் செலவு ஏற்பட்டுவிடும்? ஒன்றைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள், பயணச் சலுகை என்று சொல்லி, 240 கிலோ மீட்டருக்கு மேற்பட்ட தூரத்தில் தமிழகத்தில் உள்ள எந்த இடத்திற்கும் அரசு ஊழியர்கள் தங்கள் குடும்பத்துடன் 2 ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை பயணம் செய்யலாமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதிலே ஒரு வேடிக்கை என்னவென்றால், அவர்கள் 15 நாட்கள் ஈட்டிய விடுப்பு எடுத்துக்கொண்டு, செல்லவேண்டும் என்பதுதான். கன்னியாகுமரிக்குப் போய்விட்டுவா 15 நாட்கள் தேவையா? 15 நாட்கள் ஈட்டிய விடுப்பு எடுத்தால்தான் சலுகை, அப்படி எடுக்கவில்லை என்றால் சலுகை இல்லை. அதே நேரத்தில் கன்னியாகுமரிக்குப் போய்விட்டு, திரும்பி வருவதற்கு பார் தருவார்கள்? விவேகானந்தா ராக்கிலேயே படுத்திருப்பதா? இதை ஒரு சலுகையாக அறிவித்திருக்கிறார்கள். இது எப்படிச் சலுகையாகும்? ஈட்டிய விடுப்பு 15 நாட்கள் எடுக்க வேண்டுமென்று நிபந்தனை இருக்கிறது. 240 கிலோ மீட்டருக்கு மேலே போக வேண்டுமென்ற நிபந்தனை இருக்கிறது. 240 கிலோ மீட்டருக்கு மேலே என்றால் என்ன அர்த்தம்? அதற்கும் ஒரு வழிச் செலவுதான் தாபபடி. அப்படியில்லாமல் இரண்டு வழிச் செலவும் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டிருக்கிறோம். அப்படிக் கொடுத்தால்தான் சலுகையைப் பயன்படுத்துவார்கள். 15 நாட்கள் லீவ் போடாமல், அதை சரண்டர் செய்தால், அந்தப் பணம் கையில் கிடைக்கும். அரசு செய்த சூழ்ச்சி இது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். 15 நாட்களுக்கு ஊதியமாகக் கொடுப்பதைவிட, இப்படி சலுகையாகத் தருவது குறைவு. சரண்டர் செய்தால்தான் ஊழியர்களுக்கு அதிக லாபம். பயணம் செய்யுங்கள், ஒரு வழிச் செலவு தருகிறோமென்று சொல்லி,

1981 மார்ச் 23] [திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம்]

அரசு ஊழியர்களிடம் இருந்தே பணத்தைப் பெறுகிறார்கள். இப்படி ஏமாற்றும் சலுகையைத்தான் அரசு தந்திருக்கிறது. அடுத்து, திருமணக் கடனை உயர்த்தியிருக்கிறோமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால் அதை நாங்கள் எப்படிப் பெற முடியும்? 2,000 ரூபாய் என்பதை 3,000 ரூபாயாக்கியிருக்கிறோம்; 1,000 ரூபாய் என்பதை 1,500 ரூபாயாக்கியிருக்கிறோம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். பணம் இருந்தால்தான் எங்களால் வாங்க முடியும். ஊராட்சி ஒன்றியம், நகராட்சி ஆகியவற்றிலே பணம் இருந்தால்தான் தருவார்கள். அதுவும் அவர்களாகத் தருவதாக இல்லை. தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு நல நிதியில் பணம் இருந்தால்தான் தருவார்கள். இவையெல்லாம் சலுகைகளா? இப்படி சலுகைகள் அளிப்பதுபோல் மிகைப்படுத்தி, அதிகப்படுத்திக் காட்டுவது ஊழியர்களை, ஆசிரியர்களை ஏமாற்றுவதாகத்தான் இருக்கிறது. எனவே இந்த நிதிநிலை அறிக்கையை ஏமாற்று அறிக்கை என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, மூன்றாவது ஊதியக்குழு அல்லது ஒரு நபர் குழுவின் பரிந்துரைகளின் அடிப்படையில் அமைக்கப்பட்ட ஊதிய விகிதங்களில் 1-4-1978 முதல் 31-3-1979 வரையில் இடைப்பட்ட காலத்தில் ஊதியத்தை நிர்ணயம் செய்ய அலுவலர் மீண்டும் விருப்பம் தெரிவிக்க 31-8-1981 வரை வாய்ப்பு அளிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இதை வரவேற்கிறேன். இதெல்லாம் 'அரசு அலுவலர்களுக்குச் சலுகைகள்' என்ற தலைப்பிலே வருகிறது. இது ஆசிரியர்களுக்குப் பொருந்துமா? அரசுப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்குக்கூட இவை பொருந்தாவ தில்லை. இவையெல்லாம் ஆசிரியர்களுக்குப் பொருந்தும் என்று சொன்னால் குறைந்தா போய்விடும்? அரசு ஊழியர்களுக்குச் சலுகைகள் என்று போடும் போது, அவை ஆசிரியர்களுக்கும் பொருந்தும் என்று போடவில்லையே. ஆசிரியர்களுக்கும் இந்தச் சலுகைகள் வேண்டுமென்று சொல்லி, அவர்கள் போராட வேண்டும்.

கம்யூட்டட் ஓய்வூதியம் பெறும் அரசு அலுவலர்களுக்கு அவர்கள் ஓய்வு பெற்ற நாளிலிருந்து 15 ஆண்டுகள் நிறைவு பெற்றவுடன் முழுமையாகத் தர வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஓய்வு வயதோ 58. அதற்கு மேலும் 15 ஆண்டுகள் என்றால் 73 வயது. யாரும் 73 வயதிற்குப் பிறகு உயிரோடு இருக்க மாட்டார்கள் என்று நினைத்து இதைப் விளம்பரப்படுத்தியிருக்கிறார்களா?

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : 73 வயதிற்கு மேலே இருக்கிறவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம் : எண்ணிக்கையைப் பொறுத்துச் சொல்கிறேன். இதனால் அரசுக்குப் பெருத்த நஷ்டமில்லை என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். 73 வயதிற்கு மேலும் இருக்கிறார்கள் என்று மேலவைத் தலைவரவர்கள் எடுத்துச் சொன்னதற்கு நன்றி.

[1981 மார்ச் 23]

மாண்புமிகு மேல்வைத் தலைவர் : உறுப்பினர்களுக்கு பதிலாக நான் சொல்லவில்லை.

திரு. சோ. ஆறுமுகம் : மனிதனுடைய சராசரி வயது அவர் சொல்லுவதைவிட குறைவாகத்தான் இருக்கிறது.

திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம் : ஒரு காலத்தில், 1960-லே ஆசிரியர்கள் மாநாடு கூட்டி, அதிலே இப்போதைய மேல்வைத் தலைவர் அவர்கள் உரையாற்றிய பொது, அவர்கள் பேச்சைக் கேட்க தனிக் கூட்டம் இருந்தது. இப்போதும் மாண்புமிகு மேல்வைத் தலைவரவர்கள் ஒருசில மாநாடுகளில் பங்குகொள்கிறார்கள். எல்லா மாநாடுகளிலும் அவர்கள் பங்கேற்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேல்வைத் தலைவர் : அழைக்கிறவர்களின் மாநாட்டிற்குப் போகிறேன். உறுப்பினரவர்கள் தவறாகச் சொல்லக்கூடாது.

திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம் : ஆசிரியர்களுக்கு ஓய்வூதியம் தேவையென்று கடவுர் மாநாட்டில் கேட்கப்பட்டது. அதை அப்போது அமைச்சராக இருந்த திரு. சி. சுப்பிரமணியம் அவர்களிடம் சொன்னபோது, அவர்கள் ஒரு கருத்தைச் சொன்னார்கள். ஓய்வூதியம் ஆசிரியர்களுக்குத் தருவதில் தலையில்லை, அதனால் நஷ்டமில்லை என்று சொன்னார்கள். ஓய்வூதியம் ஓய்வு பெற்றதற்குப் பின்னாலே, பல ஆண்டுகள் ஆயிரப்பைப் போக்கி உழைத்ததற்குப் பின்னாலே, பெறுகிறார்கள். அப்படி ஓய்விற்குப் பிறகு டீரோடு இருக்கிறவர்கள் 3 விழுக்காடுதான், எனவே ஓய்வூதியம் தருவதில் நஷ்டமில்லை என்று சொல்லி, அந்தத் திட்டத்தை அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டார்கள். ஓய்வு பெற்றதற்குப் பிறகு 3 விழுக்காடு ஆசிரியர்கள் தான் டீரோடு இருக்கிறார்கள். அவர்களில் 15 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு எத்தனை பேர்கள் இருக்கப் போகிறார்கள்? இப்படிப்பட்ட சலுகைகளை அறிவித்திருப்பது, ஏமாற்றுவதற்குத்தான் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஏதோ சலுகை அளித்திருக்கிறோமென்ற அளவிற்குத்தான் இருக்கிறது. தேக்க நிலை ஊதியம்பற்றி அறிவித்திருக்கிறார்கள். இது அரசு ஊழியர்களுக்குத்தான் பொருந்தும். ஆசிரியர்களின் நிலை என்ன? இதிலே அவர்களுக்கு என்ன இருக்கிறது? இவ்வளவையும் சொல்லிவிட்டு கடைசியில் ஒன்றைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இவையெல்லாம் ஜி.ஓ. போட்டு என்று வெளியிடுகிறார்களோ அன்றைக்குத் தான் அமுலுக்கு வருமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். நிதிநிலை அறிக்கையைப் படித்தார்களே அந்த நாளிலிருந்து அமுலுக்கு வருமென்று சொல்லவில்லை. எத்தனையோ கோரிக்கைகளில் இவ்வாறான அறிவிப்புக்குப் பின்னும் ஏமாற்றம் அடைந்திருக்கிறோம். பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் உண்ணா

1981 மார்ச் 23]

[திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம்]

விரதம் இருக்கிறார்கள் என்றால் எதற்காக? அரசால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட கோரிக்கைகள், ஜி.ஓ. போடுவதாக ஒத்துக்கொண்ட கோரிக்கைகள் இன்னமும் அமுல்படுத்தப்படவில்லை. இந்த அறிவிப்புகளுக்கு அடுத்த நிதிநிலை அறிக்கை படிப்பதற்கு ஒரு மாதத்திற்கு முன்னால் ஜி.ஓ. போடுவார்கள், அதுவும் காலத்தே அமுல்படுத்தப்படாது. ஊராட்சி ஒன்றிய ஆசிரியர்களை அரசு ஊழியர்களாக்கியிருக்கிறார்கள். 1—6—1981 முதல் அவர்கள் அரசு ஊழியர்களாக்கப்படுவார்களென்று நிதிநிலை அறிக்கையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதற்காக ஒரு ஜி.ஓ. போட்டார்கள். அந்த ஆணையை எப்போது போட்டார்கள் தெரியுமா? முதலமைச்சரவர்கள் பங்கு பெறும் மாநாடு நடப்பதற்கு சில நாட்களுக்கு முன்னாலே போட்டிருக்கிறார்கள். நாங்கள் ஒரு காரியத்தைச் சாதித்துவிட்டோமென்று பறை சாற்றிக்கொள்ள அந்த ஆணையைப் போட்டார்கள். அதில் பைனான்ஸ் டிபார்ட்மென்ட் கண்காண்ஸ் நெம்பர் இல்லை. அதனுள்ளே டேட் இல்லை. அதற்குப் பிறகு இங்க்கால் பில்-அப் பண்ணி, அனுப்பியிருக்கிறார்கள். ஏன் இவ்வளவு அவசரம்? பைனான்ஸ் கண்காண்ஸ் இல்லாமல் டாப்-லெவல் கமிட்டி அறிக்கை அரசுக்குச் சேராமல், எந்த அடிப்படையிலே செய்கிறோம், 'டர்ம்ஸ் & கண்டிஷன்ஸ்' என்ன என்று சொல்லாமல் மொட்டைத்தாத்தன் குட்டையில் விழுந்ததுபோல என்று சொல்லுவார்களே, அதுமாதிரி ஒரு ஜி.ஓ. போட்டு, பிரச்சாரத்திற்காக மாநாட்டில் விளம்பரப்படுத்துவதற்காக, 1—6—1981-வருந்து அரசு ஊழியர்களாக்குவோம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். என்னுடைய வாழ்நாளில் இப்படிப்பட்ட விசித்திரமான அரசாணையை நான் பார்த்ததில்லை. அப்படி ஒரு ஜி.ஓ. வந்திருக்கிறது. விளம்பரத்திற்காகத்தான் வந்திருக்கிறதே தவிர, சரியாகக் காரியத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்று செய்ததாக ஒத்துக்கொள்ள முடியவில்லை.

அடுத்து, நாங்கள் ஒரு கோரிக்கை வைத்திருந்தோம். மத்திய அரசில் பணி புரியும் பெண்மணிகளுக்கு மகப்பேறு விடுப்பு மூன்று மாதங்கள் உண்டு. மாநில அரசில் பணி புரியும் பெண்மணிகளுக்கு இரண்டு மாதங்கள் மகப்பேறு விடுப்பு என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆசிரியர்களுக்கும் அதே நிலை, இதை மாற்ற வேண்டுமென்று கேட்டோம். குழந்தைகள் புஷ்டியான குழந்தைகளாக, ஆரோக்கியமான குழந்தைகளாக இருக்க வேண்டும், வருங்கால சந்ததி நன்றாக இருக்க வேண்டுமென்பதால் கேட்டோம். அரசு அதை ஏற்றுக் கொண்டதாக பாவலா செய்து, உத்தரவிட்டது. மூன்று மாதங்கள் மகப்பேறு விடுப்பு அளிக்கப்படுமென்று சொல்லி, இடையிலே ஒரு குறிப்பு சொல்லப்பட்டது. மூன்று குழந்தைகள் பெறும்வரை மூன்று மாதம் பிரசவ விடுப்பு உண்டு, அதற்குப் பின்னாலே விடுப்பே கிடையாது என்று சொல்லப்பட்டது. மூன்று குழந்தைகள் பிறந்து, இரண்டு குழந்தைகள் இறந்து போனால்,

[திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம்]

[1981 மார்ச் 23]

இன்னொரு குழந்தை வேண்டுமென்று கருதினால், அப்போது நான்காவது குழந்தை பெற்றெடுக்க விடுப்பு கிடையாது. ஏற்கெனவே இருந்த இரண்டு மாதங்களாவது கொடுக்கக்கூடாதா? அவர்கள் அலுவலகத்திலேயே தொட்டில் கட்ட வேண்டுமா? பள்ளிகளிலேயே பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுக்க வேண்டுமா? இப்படி ஒரு விசித்திரமான ஆணை வருகிறது. இப்படிப்பட்ட ஆணைகள் இந்த ஆட்சியில்தான் வருகின்றன. இதைப்போல குடும்ப நல அறுவை சிகிச்சை செய்துகொண்ட ஆசிரியர்களுக்கு 'இன்சென்டிவ்' கேட்டோம். அரசு ஊழியர்களுக்கு அந்தச் சலுகை இருந்தது. எனவே ஆசிரியர்களுக்கு வேண்டுமென்று கேட்டோம். கொடுத்ததைப் பறிக்கிற அரசு என்று சொன்னேன் அல்லவா, அதற்கு உதாரணமாக உசாஸ்கிதேன். ஏற்கெனவே கொடுத்திருந்த சலுகையையும் ரத்து செய்கிறார்கள். எப்படி என்றால், ஆசிரியர்களுக்கு 'இன்சென்டிவ்' தர வேண்டுமென்று குறிப்பு போகிறது; முதலமைச்சர் அவர்கள் இது பொது மக்களுக்கு உண்டா என்று கேட்கிறார். இதற்கு என்ன சொல்லுவது? அரசு ஊழியர்கள், ஆசிரியர்கள் சம்பளம் வாங்குகிறார்கள். சம்பளம் வாங்குகிறவர்களுக்கு 'இன்சென்டிவ்' கொடுக்க முடியும். செலக்ஷன் கிரேட், சிறப்பு நிலை எல்லாம் கொடுக்க முடியும். பொது மக்களுக்கு உண்டா என்றால் எப்படி? அவர்கள் ஊதியமா பெறுகிறார்கள்? ஊழியர்களாகவா செயல்படுகிறார்கள்?

(முற்பகல் 11-50)

நான் இதை இவ்வவையிலேயே கேட்டேன். அப்போது மாண்புமிகு உள்ளாட்சித் துறை அமைச்சர் அவர்கள் பொதுமக்கள் வேறு வகையில் உழைக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள்.

திரு. சி. இராமலிங்கம்: பொது மக்களுக்கு உண்டா என்று மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் கேட்டதை இங்கே உறுப்பினர் அவர்கள் சொன்னார்கள். நாங்களும் மனிதர்கள்தான். அதனால்தான் எங்களுக்கும் சலுகைகள் வேண்டுமென்று சொன்னோம். எங்கள் சார்பாக அதைத்தான் கொடுக்க வேண்டுமென்று மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம்: பொது மக்களுக்கு 60 ரூபாய் என்று இருப்பதை 70 ரூபாயாக அல்லது 90 ரூபாயாக அல்லது இரண்டு மடங்காகக் கொடுக்கலாம். அதைப்பற்றி இப்போது பிரச்சினை இல்லை. நான் சொல்வது வேறு. நாங்கள் ஊக்க ஊதியம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டோம். இதை எப்படி பொதுமக்களுக்குத் தர முடியும்? இதை நான் கேட்டபோது உடனே அன்றைக்கு மாண்புமிகு உள்ளாட்சித் துறை அமைச்சர் அவர்கள், "நீங்கள் வேறு வகையில் உழைக்கிறீர்கள், பொதுமக்கள் வேறு வகையில் உழைக்கிறார்கள்" என்று சொன்னார்கள்.

1981 மார்ச் 23]

திரு. சி. இராமலிங்கம்: நாங்கள் கல்லூரிக்குச் செல்லவில்லை, அதுதான் நாங்கள் செய்த பாவம். ஆனால் நாங்கள் வரி கொடுத்தால்தான் மற்றவர்கள் சம்பளம் வாங்க முடியும்.

திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம்: வரி எல்லோரும் செலுத்துகிறோம்.

திரு. சி. இராமலிங்கம்: நீங்கள் வாங்கிக்கொண்டு வரி கொடுக்கிறீர்கள். நாங்கள் வாங்காமலே வரி கொடுக்கிறோம்.

(மாண்புமிகு தலைவர் மணி அடித்தார்)

திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம்: “சர்க்கார் நடத்துவதற்கான வழிவகைகள் இருக்கின்றன. பொதுவாக அரசு ஊழியர்கள் திருப்தி அடைந்திருக்கிறார்கள், ஆனால் சங்கங்கள் தான் திருப்தியடையவில்லை. அவர்களுடைய கோரிக்கைகள் நிறைவேறவில்லையென்ற குறைதான் இருக்கிறது” என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் குறிப்பிட்டார். நாங்கள் எங்கள் சங்கத்தின் மூலமாக நடுநிலைப் பள்ளி பட்டதாரி ஆசிரியர்களுக்கு பணிப் படி கேட்டோம். பகுதி நேர தொழில் ஆசிரியர்களை எல்லாம் முழு நேர ஆசிரியர்களாக ஆக்க வேண்டுமென்று கேட்டோம். மாதந்தோறும் மருத்துவப் படி கேட்டோம். கிராமப் புற ஆசிரியர்களுக்கு வீட்டு வாடகைப் படி கேட்டோம். இப்படிப் பல கோரிக்கைகளை வைத்தோம். ஆனால் இந்த அரசு எங்களுடைய கோரிக்கைகளையெல்லாம் அலட்சியப்படுத்துகிறது.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர்: மாண்புமிகு உறுப்பினர் நண்பகல் 1½ மணிக்குள் முடிக்க வேண்டும்.

திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம்: போராட்டம் என்று சொன்னவுடன் இவர்கள் எதிர்த் தரப்பு, ஆதலால் இவர்கள் போராடுகிறார்கள் என்று ஆட்சியில் இருப்பவர்கள் சொன்னால் எப்படி? அப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலை இன்றையதினம் உங்களாலே ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆளும் கட்சி தரப்பிலுள்ளவர்கள் என்று சொல்லக்கூடியவர்கள்கூட இன்றையதினம் அதிருப்தியடைந்திருக்கிறார்கள். நான்கு மாதங்களாகக் கோரிக்கைகளை வைத்து, உண்ணாவிரதம் இருந்து, அதிகாரிகளை, அமைச்சர்களையெல்லாம் சந்தித்து விவாதித்து இத்தனையும் செய்திருக்கிறோம். இவ்வளவுக்குப் பிறகும் நிதிநிலை அறிக்கை வரட்டும் என்று காலக்கெடு கொடுத்திருந்தோம். அப்படி இருந்தும் எங்களுடைய கோரிக்கைகளில் ஒன்றைக்கூட ஏற்கவில்லையென்று சொன்னால் எப்படி? வேறு வழியில்லை என்ற நிலையில் ஆர்ப்பாட்டங்கள், போராட்டங்கள் நடத்துவதற்கான சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. தொடக்கப்பள்ளி ஆசிரியர் மன்றத்தினராகிய நாங்கள் மார்ச் 30 ஆம் தேதி முதல் மறியல் போராட்டம் நடத்த உள்ளோம். இனிமேலாவது அரசாங்கம் சங்கங்களை மதிக்கக் கற்றுக்

[திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம்]

[1981 மார்ச் 23]

கொள்ள வேண்டும். “கோரிக்கை யாரிடமிருந்து வருகிறது என்று பார்த்தால், கோரிக்கையின் நியாயத் தன்மை என்ன என்பதை மட்டும் தான் பார்ப்பேன், எந்தத் தரப்பிலிருந்து கோரிக்கைகள் வந்தாலும் அவை நியாயமானவையாக இருந்தால் பரிசீலிப்பேன்” என்று பேரறிஞர் அண்ணா சொன்னார். அந்த வகையில் இந்த அரசு இனிமேலாவது நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ஜேப்பியார் இங்கே அயர்ந்திருக்கிறார். சென்ற முறை நான் பேசும்போது அவர் ஒன்றைக் கேட்டார். மதுவிலக்கு பற்றி உறுப்பினர் ஒன்றும் பேசவில்லையே என்று கேட்டார். இன்றைக்கு மதுவிலக்குபற்றி நான் அவருக்காக ஒன்றிரண்டு கருத்துக்களை மட்டும் சொல்லக் கடமைப்பட்டவனாக இருக்கிறேன். “மதுவிலக்கு ரத்து இல்லை. இந்த அரசு அதிலே அழுத்தமான நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறது. அதையே அரசு வலியுறுத்துகிறது. ஆனால் கள் கிடைக்கும், சாராயம் பாட்டில்களில் கிடைக்கும். 25 வயதுக்கு மேற்பட்டவர்கள் குடிக்கலாம் ஃபீட்டில் குடிக்கலாம். ரோட்டில் குடிக்கக் கூடாது” என்று அரசு அறிவித்திருக்கிறது. அப்படியென்றால் இதற்கு மதுவிலக்கு ரத்து என்று பெயரா அல்லது மதுவிலக்கு ரத்து இல்லையென்று பெயரா? மதுவிலக்குக் கொள்கைக்கு எதிராக அரசு ஒரு நிலையை உருவாக்கியிருக்கிறது. இதை அண்ணா விரும்புவாரா? காந்தியடிகள் விரும்புவார்களா? ஒன்று மதுவிலக்கைத் தீவிரமாக அமல் நடத்துகிறோம் என்று சொல்ல வேண்டும். அல்லது மதுவிலக்கு ரத்து என்றாவது ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். ஆனால் அப்படிச் செய்யவில்லை. இதைப் பார்க்கும்போது எனக்கு ஒரு கதைதான் நினைவுக்கு வருகிறது ஒரு பைபன், 25 வயதிற்குட்பட்ட, சாலையில் தினமும் அடக்கமாக நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தான். அவன் இந்தக் காலத்துப் பிள்ளையாகத் தெரியவில்லை. ஒரு வீட்டின் திண்ணையில் ஒரு பெரியவர், வயதானவர் உட்கார்ந்திருந்தார். பைபன் எவ்வளவு அடக்கமாக போய்க் கொண்டிருக்கிறான் என்று ஒவ்வொரு நாளும் பாராட்டிக்கொண்டிருந்தார். ஒருநாள் வழியிலே அந்தப் பைபன் எச்சில் துப்பினான். அவன் வெற்றிலை போட்டிருந்தபடியால், எச்சில் சிகப்பாக இருந்தது. அவனை அருகில் அழைத்து அந்தப் பெரியவர் “வெற்றிலை போட்டாயா?” என்று கேட்டார். அவனும் உடனே, “சிகரட் பிடித்தேன், வாடை. தெரியாமலிருப்பதற்காக வெற்றிலை போட்டேன்” என்று சொன்னான். அப்போது பெரியவர், “வெற்றிலை மட்டும் தான் போட்டிருப்பாய் என்று நினைத்தேன், சிகரட் கூட பிடித்தாயா?” என்று கேட்டார். உடனே பைபன், “கறி தின்றேன் உடனே ஜீரணமாவதற்காக சிகரட் பிடித்தேன்” என்று சொன்னான். உடனே பெரியவர், “சிகரட் மட்டும் தான் பிடிப்பாய் என்று நினைத்தேன், கறி கூட சாப்பிடுவாயா?” என்று கேட்டார். உடனே

1981 மார்ச் 23] [திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம்]

அந்தப் பையன், “தண்ணீர் போட்டால்—அதாவது மது அருந்தினால் அதைத் தொடர்ந்து கறி சாப்பிட்டால் நன்றாக இருக்கும் என்பதற்காக கறி சாப்பிட்டேன்” என்று சொன்னான். “அடப்பாவி நீ தண்ணீர் கூட போடுவாயா?” என்று பெரியவர் கேட்டார். உடனே பையன் “அதையும் ஒரு இளம் பெண் அழகான பெண் ஊற்றிக் கொடுத்தால் சாப்பிடாமல் இருக்க முடியுமா?” என்று கேட்டான்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர்: கதை முடிந்ததா?

திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம்: வேளிப் பார்வைக்கு பையன் ரொம்ப யோக்கியமானவன் போல நடந்துகொள்ளுகிறான். ஆனால் உள்ளுக்குள் எவ்வளவு அயோக்கியன் என்பதை இந்தக் கதை நமக்கு எடுத்துக்காட்டுகிறது. அது போல இந்த அரசும் மதுவிலக்குக் கொள்கையைப் பொறுத்தவரையில், மது வகைகள் எல்லாம் உண்டு, கிடைக்கும், ஆனால் மதுவிலக்கு ரத்து இல்லை என்கிற முறையில் அறிவிப்பு தந்திருக்கிறது. இன்றைக்கு தண்ணீர் பஞ்சம் நாட்டிலே மிக அதிகமாக இருக்கிறது. சேலத்தில் ரேஷன் ஷார்க்கு இரண்டு விட்டர் தண்ணீர் கொடுக்கிறார்கள். இனிமேல் தண்ணீர் தேவையில்லை; பாதுகாக்கப்பட்ட பாட்டில் சாராயம் எல்லோரும் குடிக்கலாம். அந்த அளவுக்கு ஒரு நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று சொன்னால், நான் இதை எப்படிப் பாராட்டுவது? மதுவிலக்குப் பிரச்சினையைப் பொறுத்தவரையில், இதை இந்த அரசு முதலிலேயே செய்திருக்கலாம். காலம் கடந்த செயல் இது. மனம் திறந்து பேசுங்கள் என்று சொல்லி, அறிவிப்பு தந்திருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. 25 வயதுக்கு மேற்பட்டவர்கள் விட்டிலே குடிக்கலாம் என்று சொன்னால், விட்டிலே இருக்கிற பள்ளிக்கடத்தில் படிக்கிற மாணவன் தந்தைக்குத் தெரிந்தோ தெரியாமலோ குடிக்காமல் இருப்பானா? குடித்து விட்டு பள்ளிக்கடத்திற்கு வந்து என்னைப் போன்ற ஆசிரியரிடத்தில் கலாட்டா பண்ணுவான். ஆகவே இப்படிப்பட்ட நிலைமைகள் ஒன்றும் வராமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இறுதியாக ஒன்றை மட்டும் சொல்கிறேன். மாண்புமிகு தலைவரவர்கள் எனக்குத் தந்த நேரம் முடிந்துவிட்டது. நிதிநிலை அறிக்கையில் தஞ்சையில் தமிழ் பல்கலைக் கழகம் அமைப்பதுபற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதைப் பாராட்டுகிறேன். உயர்நிலைப் பள்ளி இல்லை. மாணவர்களுக்கு உணவு செலவுத் தொகை 15 ரூபாய் உயர்த்தப்படும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதையும் நான் வாழைக்கிறேன். ஆனால் அண்மையில் திருச்சியில் ஆதி கிராவிடர் ஆஸ்டலில் ஒரு நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது. அதை நான் இங்கே சொல்லாமலிருக்க முடியவில்லை. அங்கு ஏற்பட்ட உணவுப் பற்றாக்குறையால், பட்டினி கிடந்து மயக்கமுற்ற மாணவர்களை ஆஸ்பத்திரியில் சேர்க்கக்

[திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம்]

[1981 மார்ச் 23]

கூடிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. ஆகவே 15 ரூபாய் உயர்த்தப்பட்டிருப்பதை நான் வரவேற்றாலும், இன்னும் இந்தத் தொகையை உயர்த்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதேபோல பிற்பட்ட மாணவர்களுக்கு படிப்பு உதவித் தொகை 10 ரூபாய் உயர்த்தப்படும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதையும் நான் வரவேற்கிறேன். இன்னும் அந்தத் தொகையை உயர்த்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, ஊனமுற்றவர்களுக்கு பேருந்துகளில் செல்ல சலுகை அளிக்கப் பட்டிருப்பதை நான் வரவேற்கிறேன். எந்த அலுவலகத்திற்கு வேலை வாய்ப்பு காரணமாக ஊனமுற்றவர்கள் சென்றாலும், அவர்கள் தகுதியுடைய வர்களாக இருந்தால்கூட, அவர்களுக்கு அந்த வாய்ப்பு அளிக்கப்படுவதில்லை. ஊனமில்லாதவர்கள் அதிகாரிகளாக அங்கே இருப்பதால், ஊனமுற்றவர்கள் அவர்களுடைய கண்களுக்கு அழகாகத் தெரிவதில்லை. கண்களுக்குக் குளிர்ச்சி யுள்ளவர்களைத்தான் அங்கே இருக்கிற அதிகாரிகள் தேடுகிறார்கள். அப்படிப் பட்ட ஒரு சூழ்நிலை இன்றைக்கு தமிழகத்திலே இருக்கிறது. எந்த ஒரு தொழிற்சாலையானாலும், அரசுப் பதவியானாலும் ஊனமுற்றவர்களுக்கு ஒரு சூழிப்பிட்ட சதவிகிதம் இடத்தை அரசாங்கம் ஒதுக்கியாக வேண்டுமென்று நான் இங்கே வலியுறுத்திக் கேட்டுக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஊனமுற்றவர்களுக்குச் சிறப்பு செய்கின்ற இந்த ஆண்டில் இதனை அரசாங்கம் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டு வாய்ப்புக்கு நன்றி கூறி அமைகிறேன்.

4. 1980-81 ஆம் ஆண்டு இறுதி துணை விவர அறிக்கையை அளித்தல்.

(நண்பகல் 12-00)

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்: மாண்புமிகு அவைத் தலைவரே அவர்களே,

1980-81 ஆம் ஆண்டிற்கான இறுதித் துணை மதிப்பீடுகளை இப்பேரவையில் வைக்க முன்வருகிறேன். இந்தத் துணை மதிப்பீடுகளில் உள்ள மொத்தத் தொகை ரூபாய் 458.88 கோடியாகும். இதில் ரூபாய் 210.64 கோடி வருவாய்க் கணக்கிலும் மீதமுள்ள ரூபாய் 248.24 கோடி மூலநன, கடன் கணக்கிலும் உள்ளன. பல்வேறு மானியக் கோரிக்கைகளில் கேட்கப்பட்டுள்ள தொகை களின் விவரமும் அவற்றிற்கான காரணங்களும் இத்துடன் இணைக்கப் பட்டுள்ள அறிக்கையில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. முதல் துணை மானியக் கோரிக்கைக்குப் பின்னர் அனுமதிக்கப்பட்ட செலவினங்களுக்கும் கூடுதல்

1981 மார்ச் 23] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

நிதி ஒதுக்கம் தேவையான இனங்களுக்கும் சேர்த்து இந்தத் துணை மதிப் பீடுகள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. இதிலுள்ள சில முக்கிய திட்டங்களைக் கோடிட்டுக் காட்ட விழைகிறேன்.

2. குடிதண்ணீர் பற்றாக்குறை ஏற்படுமளவிற்குப் பருவமழை பொய்த்து விட்டதால், மாநிலத்தின் பல்வேறு பகுதிகள் பெருமளவிற்குப் பாதிக்கப் பட்டுள்ளன. இதனால் மக்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள இடர்ப்பாட்டினைப் போக்கவும் குடிதண்ணீர் வழங்கவும் தக்க காலத்தில் தேவையான நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. துளைக்கிணறுகள் தோண்டவும், கிணறுகளை ஆழப்படுத்தவும் ஊராட்சி ஒன்றியங்களுக்கு மானியமாகச் சுமார் ரூபாய் 4.3 கோடி வழங்கப்பட்டுள்ளது. வறட்சியால் பாதிக்கப்பட்டுள்ள பகுதிகளில் குடிதண்ணீர் வசதிகளைச் செய்ய நகராட்சிகளுக்கு நடப்பு நிதி ஆண்டில் ரூபாய் 23.81 இலட்சம் மானியமாகவும், ரூபாய் 23.81 இலட்சம் கடனாகவும் வழங்க அனுமதி அளிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும், வேலைவாய்ப்பினை ஏற்படுத்தும் பொருட்டு, சிறுபாசன ஏரங்களை ஆழப்படுத்தல், மண்சாலைகள் போடுதல் போன்ற நவாரணப் பணிகளுக்கு ரூபாய் 5 கோடி அனுமதிக்கப் பட்டுள்ளது. கிராமப்புற மக்களின் தேவைகளை நிறைவேற்றவும் வேலை வாய்ப்பினை உருவாக்கவும் தன்னிறைவுத் திட்டம் தீவிரமாகச் செயல்படுத்தப் பட்டு வருகிறது. இத் திட்டத்தின் வரையிலாக வளர்ச்சி வட்டாரங்களில் பள்ளிக்கூடக் கட்டிடங்களைக் கட்ட ரூபாய் 253.33 இலட்சம் கூடுதல் நிதி ஒதுக்கம் கோரப்பட்டுள்ளது.

3. வேளாண்மையே கிராமப் பொருளாதாரத்தின் அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது. எனவே, சிறு உழவர் வேளாண்மைத் தொழிலாளர் ஆகியோரின் நலனில் தக்க கவனம் செலுத்தி வேளாண்மை விளைபொருளைப் பெருக்கப் பயனுள்ள பணிகளை இவ்வரசு மேற்கொண்டு வருகிறது. நன்னிலத்திலும் நாகப்பட்டினத்திலும் ஆக இரண்டு மண்வளப் பாதுகாப்பு உட்கோட்டங்களை ஏற்படுத்த ரூபாய் 24.39 இலட்சம் இந்தத் துணை மானியக் கோரிக்கையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. மேலும், ஒருங்கிணைந்த ஊரக வளர்ச்சித் திட்டத் திற்குக் கூடுதலாகச் சுமார் ரூபாய் 4.91 கோடி நிதி ஒதுக்கம் தேவைப்படுகிறது. சிறு உழவர்களின் கடன் சுமையைக் குறைக்கும் பொருட்டு இவ்வரசு சுமார் ரூபாய் 21.5 கோடி தக்காவிக் கடன் பாக்கியைத் தள்ளுபடி செய் துள்ளது.

4. சமுதாயத்தில் நலிந்தோர் நலனுக்காக இவ்வரசு தொடர்ந்து நடவடிக்கை எடுத்து வருவதை மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் நன்கு அறிவர். கிராமப்புற வீட்டு வசதித் திட்டத்தின்கீழ் ஆகி கிராவிட மக்களுக்கு உதவித்

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1981 மார்ச் 23]

தொகையாக ரூபாய் 3 கோடி வழங்க அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளது; ஈமக்கடன் களைச் செய்ய இவர்களுக்கு உதவும் பொருட்டு மானியமாக வழங்க ரூபாய் 35.20 இலட்சமும் ஆதி திராவிட மாணவர்களுக்குப் படிப்புத் திறன் குறித்த உதவித் தொகை வழங்க ரூபாய் 10.85 இலட்சமும் கூடுதல் நிதியாகத் தேவைப்படுகிறது. மேலும், முதியோர் உதவித் தொகைத் திட்டத்தின்பேரே ஆடைகள் வழங்க ரூபாய் 19.46 இலட்சமும் அரிசி வழங்க ரூபாய் 50.38 இலட்சமும் கூடுதல் நிதி ஒதுக்கம் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

5. கல்வி வசதிகளைப் பெருக்குவதற்கும் கல்வியின் தரத்தை உயர்த்துவதற்கும் இந்த அரசு கல்வித் துறையில் பல திட்டங்களைத் தீட்டித் திறம்படச் செயல்படுத்திவருகிறது. இந்த ஆண்டும் மேல்நிலைப் பள்ளிகளில் பெருகிவரும் பணியைச் செவ்வனே செய்ய, பட்டமேற்படிப்புத் தகுதி பெற்ற பல ஆசிரியர்கள் புதிதாக நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர். எனவே, இதற்குக் கூடுதலாக ரூபாய் 81.24 இலட்சம் நிதி ஒதுக்கம் செய்ய வேண்டியுள்ளது. அரசு உதவி பெற்ற பல தனியார் மேல்நிலைப் பள்ளிகளைத் தொடங்குவதற்கு ரூபாய் 50.66 இலட்சமும் உயர்நிலைப்பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு அகவிலைப் படியை உயர்த்தி யதாலும் அரசு உயர்நிலைப் பள்ளிகளைத் தொடங்கியதாலும் ஏற்படும் செலவிற்காகக் கூடுதல் நிதி ஒதுக்கமாகச் சுமார் ரூபாய் 1.08 கோடியும் இத்துணை மதிப்பீடுகளில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. சென்னை மாநகராட்சிக்குக் கல்வி மானிய நிலுவை வகையில் ஒரு கோடி ரூபாய் வழங்க ஒப்புதல் அளிக்கப் பட்டுள்ளது. ஊராட்சி ஒன்றியப் பள்ளிக்கூடங்களில் பணியாற்றும் ஆசிரியர்களுக்கு அகவிலைப் படி உயர்வளித்தால் மேலும் ரூபாய் 188.23 இலட்சம் நிதி ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. ஊராட்சி ஒன்றியப் பள்ளிக்கூடங்களுக்குக் கட்டிடங்கள் கட்ட ஒரு தீவிரத் திட்டம் தீட்டி அதனைச் செயல்படுத்த அரசு முடிவு செய்துள்ளது. இத் திட்டத்தின் முதற்கட்டமாக 2,000 பள்ளிக் கட்டிடங்கள் கட்டுவதற்கு ரூபாய் 581.7 இலட்சம் வழங்க அனுமதியளிக்கப்பட்டுள்ளது.

6. மின் வாரியத்தினுடைய நிதிநிலையைச் சீர்படுத்துவதற்காகவும் அதனுடைய பணிகளை விரிவுபடுத்துவதற்காகவும் ரூபாய் 90.58 கோடி மானியம் வழங்க ஒப்புதலளிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த மானியத் தொகை முழுவதும் மின் வாரியம் அரசாங்கத்திடமிருந்து பெற்ற கடன் மீதான வட்டித் தொகைக்காகக் கணக்கில் ஈடு செய்யப்படும்.

7. அவையில் வைக்கப்பட்டுள்ள 1980-81 ஆவது நிதியாண்டிற்கான இறுதித் துணை மானியக் கோரிக்கைகளில் உள்ள சில முக்கிய செலவினங்களை மட்டுமே இப்போது எடுத்துக் கூறியுள்ளேன். இந்தக் கோரிக்கைகளில் அரசு கேட்டுள்ள தொகையை வழங்கி இத்திட்டங்கள் அனைத்திற்கும் இசைவளிக்குமாறு அவையை வேண்டி அமுருகிறேன். வணக்கம்.

1981 மார்ச் 23]

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : இத்துடன் இன்றைய நிகழ்ச்சிகள் முடிவுற்றன. அவை மீண்டும் நாளை காலை 9.30 மணிக்குக் கூடும்.

பின்னர், அவை ஒத்திவைக்கப்பட்டது.

(பிற்பகல் 12.05)

5. அவைமுன் வைக்கப்பட்ட குடிகள்.

A. Statutory Rules and Orders.

Nil

B. Reports, Notifications and Other Papers.

79. Sixth Interim Commission Report of Justice Thiru W. S. Krishnaswami Naidu, B.A., B.L., Retired Judge of the Madras High Court. (Tamil)

வாய்மையே வெல்லும்
TRUTH ALONE TRIUMPHS